

Василь ЧУМАЧЕНКО

ШЛЯХ

У НЕВИМОВНЕ

Книга перша

КРИВИЙ РІГ
«ВИДАВНИЧИЙ ДІМ»
2000

Вступ

Колись великий вчений, поет і філософ Й.Гете у своїх пошуках відкрив дивовижне - він прийшов до висновку, що свідомість людини може набувати нового пробудженого стану, в якому з'являється здатність до поширеного сприйняття світу. Таких людей Й.Гете назвав лівітаторами. Він вважав, що один лівітатор, здатний споглянути на людське життя з іншої, винесеної за його межі позиції, може замінити цілі наукові установи. Можливість бачити іншу, більш глибинну сторону довколишнього життя робить його непе-реверсним дослідником у царині тих таємниць, що лежать за межею антропологічного буття. Так вийшло, що у своїх пошуках ми зіткнулися з тим самим явищем. Опис того, що нами було відкрито, лежить перед твоїми очима, шановний читачу. В ньому марно шукати якихось свідчень, що ґрунтуються на досліджених та обґрунтованих наукових фактах. Це є опис, який цілком справедливо можна віднести до міфа. Але того міфа, достовірність та істинність якого приголомшлива за тією силою і тим інтуїтивним відлунням, який він породжує в людській душі.

Ретроспективний пошук був спрямований на дослідження самого феномена набуття людиною стану поширеного сприйняття світу.

«Коли і де міг існувати подібний феномен?». - таке було поставлено нами запитання на початку пошуку. В першу чергу погляд був спрямований на дослідження феномена характерництва у Війську Запорозькому, як найбільш яскравому і близькому для нас явищі нашої історії. І зовсім нові сторінки козацького військового мистецтва постали перед нашими очима - мистецтва, що прийшло до нас з глибокої давнини як гілка великого дерева стародавньої езотеричної культури.

Проведений ретроспективний пошук дозволив дійти висновку, що поширене сприйняття світу у стародавні часи було притаманним мало не всім існуючим на той час культурам. Як нам стало зрозуміло, пробуджений стан людини, зумовлений можливістю дотику до не проявленої тонкої структури оточуючого світу, має спільне для всіх коріння. Такі взаємовідносини людини і невимовного носять загальний характер, складаючи у своїй глибині одне ціле. Про це і свідчить розроблена в свій час в державах стародавнього Межиріччя система карт Міге. яка приводиться у цій збірці. Саме ця система карт Міге і відображає той шлях у невимовне, який містить у собі головну таємницю життя людини на Землі.

Відродження того знання на сьогодні дозволяє чітко визначити пріоритетні напрямки в розвитку як людського суспільства загалом, так і окремої людини, які потребують народження та поширення зовсім нової культури, у центр уваги якої нарешті буде поставлено саму людину. Пізнання саме цих таємниць взаємовідносин людини і невимовного і стане, мабуть, найбільшим відкриттям у третьому тисячолітті.

Василь ЧУМАЧЕНКО

*Володіти - означає знати.
Знати - означає володіти.*

Частина перша

Широкий степ в Україні, широкий та вільний. Шугали колись над цим степом орли у височині та буяли трави. У вирі того буяння ховалась всяка людина, будь то піша чи кінна. Ще й сьогодні по ярах та вибалках деінде можна спостерігати те диво. Могутня сила степу спливала водою на ревичих дніпровських порогах, щоб розлитись неосяжним водним простором на рівнині. У цьому дивовижному краї зростали і дивні люди: з зовнішньо лагідною та спокійною натурою і незбагненою, як провалля, внутрішньою силою, що спиралася на не менш дивовижне знання життя.

Бути людиною Знання, як говорили у старі часи, що то за мистецтво? Хто і коли володів ним? Не питайте про це старих людей. Хто не знає, а хто й чув щось, хита головою: надлюдських зусиль потребує та дорога, бо проходить вона по самому краю вселенського виру людського життя. То був закон, котрий знали з давніх-давен: хто ставав людиною Знання, являв собою вже зовсім іншу істоту, яка однією ногою стояла у безмірності, завдяки чому і починала розуміти глибинний зміст тих подій, що точилися довкола. Така людина займала набагато ширшу і змістовнішу позицію у житті, тому що знала іншу, істинну сторону буття. Про людей того дивовижного Знання і піде у нас з гобою, шановний читачу, щира та відверта розмова.

Ми знаємо, що десь у глибині душі, мій друже, ти тримаєш непевний спогад, який іде по усьому твоєму родоводі, - про Білу дорогу, про Чумацький Шлях. А може, колись вихопилось у твого дідуся або бабусі якесь незвичне слово, коли вони, милуючись тобою, наставляли на великий путь та бажали щасливої долі. Або ж колись примарився уві сні дивний світ могутнього, казкового простору, пронизаного величним сяйвом, повним життєносності. Цей спогад, досить непевний і невиразний, мабуть, і буде єдиним носієм твоєї волі та наснаги у цьому досить-таки складному читанні.

Отже, ми і вирушаємо на шлях розуміння тої незвичайної загальнолюдської долі, що виплекана багатотисячолітньою історією людства. Тому наберемось терпіння та як слід зосередимось. Та стежинка, якою ми тебе поведемо, шановний читачу, досить звивиста та примарна і іноді ледве вгадується серед пишного буйноцвіття нашої матінки-України. Ще одне невеличке зауваження, скоріше договір, який би хотілося з тобою укласти. Міркуючи над отим усім, про що говоритимемо далі, ти будеш подумки звертатися до свого дитинства, до часів, повних чарівності та оголеності сприйняття світу. Щоб вселенський вихор буття і в тобі пробив стежинку крізь наноси та нашарування того набутого способу життя, що вже затвердився у тобі.

Характерницькі езотеричні практики в Україні

Те, що ти прочитаєш у подальшому описі, шановний друже, йде з далекої давнини нашої історії. Дізнатися докорінно про справи тих днів у звичайний спосіб вже неможливо. Безкінечні війни, що повсякчас палали на території України- Русі упродовж віків, спалили і розпоростили безцінні надбання її етнічного підґрунтя. Люди, свідчення яких покладено у

запропонований нарис, йдуть шляхом Знання, розвиваючи у собі ті здібності, котрими володіли колись їхні пращури.

Чому вони звертаються до тих давніх часів, спитаєте ви? А ось через що. Людина, яка йде у дивовижний світ життя у змінених [станах свідомості, повинна зробити перший крок, крок від самої себе. Для цього треба знати, на чому ти стоїш, хто ти. як на цій землі проростало Знання, щоб не накоїти прикрих помилок, що є згубними на шляху до його джерела.

Найбільш виразно ту форму езотеричного Знання, що панувало в Україні в ті часи, ми можемо прослідкувати на прикладі знань, якими володіли воїни-характерники з Запорозької Січі.

Запорожці... У кого при цьому слові не калатало серце і не здіймалася тепла хвиля у грудях? Воїни, які втілювали у своїй особі все те найкраще, що було притаманне українському народу. Невтомну волю та спрагу до свободи. Непідкупну щирість та спрямованість до правди-істини, за яку гідні були стояти на смерть. Серед загартованих у нескінченних битвах запорожців були і такі, що своїм знанням життя та військової справи виділялися навіть серед них. Це були воїни-кріри або характерники, як звали їх у Запорозькому війську. Про те, що вдалося взнати про їхнє життя, і піде в нас подальша розмова.

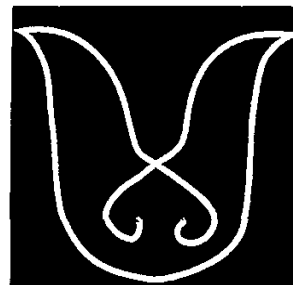
Хто вони, оті характерники, звідки походить їхнє глибоке усвідомлення законів організації довколишнього світу, яке його коріння?

Старі легенди говорять ось про що. Жив колись у Київській Русі ще за часів князя Ігоря, оспіваного у знаменитому «Слові...», широко відомий майстер володіння мечем на прізвище Дубежич. Він довго мандрував світом, пройшовши від Індії і Китаю до гірського пасма Гімалаїв, які й по сьогодні дрімують у споконвічній тиші та величі. Десь там ступив він на шлях людини Знання і приніс на Русь оте мистецтво володіння зброєю у змінених станах свідомості, коли людське ество набуває зовсім іншої якості і здібності його, з погляду звичайної людини, стають неймовірними.

Повернувшись додому з тієї багаторічної мандрівки, Дубежич передав те Знання своїм синам Лано і Корі, з яких і пішло проростати те характерницьке сім'я в Ігорових сотнях. З чого починалося те навчання?

А з дуже простих речей. Накладав пов'язку синам на очі, привчаючи орієнтуватись в довколишньому тільки на слух. Потім - тільки на запах, затуляючи вже і вуха. Займалися різьбярством, весь час вирізаючи один знак, який нагадував цибулину в розрізі. Вирізали до тих пір, доки той знак не починав звучати, стаючи ключем до відповідного внутрішнього простору. Добитись цього можна лише в один-єдиний спосіб - треба було той знак «побачити» внутрішнім зором і точно відтворити. Так відкривалося внутрішнє бачення істинного змісту речей в довколишньому. За тим новим баченням йшла перебудова всього життя. Спати, зодягатись, їсти, діяти треба було за тим баченням, доки воно не ставало людським еством. Далі йшло засвоєння бойових технік, в основу яких було покладено стихію повітря через звертання до Стрибога. Тотемним знаком, який поєднував бойові техніки в одне ціле, був чорний орел степу або сокіл. Зачудовані отим незбагненим мистецтвом ведення бою. яке при цьому набувалося, дружинники князя стали називати їх крірами або ж кірами, що означало воїна, який мав здібності болотяного царя чи хазяїна лісу - лісовика. Те Знання збереглося до значно пізніших часів, коли його спадкоємцями стали козаки Запорозької Січі.

Серед війська кіри виступали як вчителі з військової справи, уникаючи якихось значних посад, займаючи на щаблях військових звань місця не вище сотника. Понад 700 років проіснувало те Знання в Україні-Русі і почало зникати з занепадом запорозького козацтва.

Характерники в Запорозькому війську мали свій курінь та свій прапор. Один з таких прапорів, приведений на малюнку, утримує в своєму полі знак, шитий сріблом на пурпурному тлі або золотом на білому, який переводив людину в стан, що характеризувався терміном - Проникнення. Саме з цією метою і використовувались характерники на Січі. Їхнім обов'язком була глибока розвідка та руйнація планів супротивника. Для цього кріри проникали на території, зайняті ворогом, часто під виглядом подорожніх або купців, завжди бездоганно виконуючи завдання, котрі ставив перед ними кошовий. У цій ролі функції крірів були аналогічними тим, які виконували легендарні нінзя у стародавній Японії. У близькому колі кошового завжди на якихось посадах знаходилося два-три характерники, так би мовити, під рукою, на всяку критичну ситуацію.

Характерники, беручи на себе обов'язки внутрішньої та зовнішньої служби безпеки, грали роль своєрідної нервової системи у Запорозькому війську.

Саме занепад цієї системи внаслідок розвитку державотворчих тенденцій (з виникненням класу старшин та всеохоплюючої канонізації церкви з догматизацією її вчення) і призвів до руйнації тієї великої, незбагненої сили, яку мала Січ.

Що вмів воїн-кір. на чому базувалося його знання? Пояснити це сьогодні стало можливим завдяки тим езотеричним, магічним практикам, завісу над якими підняв західний вчений-антрополог Карлос Кастанеда. І хоч Знання характерницьке було дещо інакшим, бо виростало на підґрунті етнічної культури України-Русі, та багато дечого ми тут знайдемо схожого.

Знання характерницьке, як і Знання мексиканських магів, яке описав Карлос Кастанеда, виростало з дуже простої речі - урівноваження внутрішнього світу людини з оточуючим середовищем до того моменту, коли настає їхнє повне злиття. І тоді людина вже йде у світ, набуваючи зовсім іншого його розуміння.

Як це вірно зрозуміти?

Насправді людина не йде кудись і не зникає з очей, хоча це мистецтво стає їй по силі. Просто нерухомий зір пересічної людини, який впирається весь час в одну виділену площину світу, одного разу стає рухомим, живим або пробудженим, як часто кажуть у езотеричних школах. Саме завдяки цьому йому відкривається вся багатомірність оточуючого світу з його дивними і незбагненими законами.

Карлос Кастанеда наводить принципи, якими керується людина у житті, щоб добитися отого врівноваження. Нам ці принципи знайомі як сім правил сталкінгу. Наведемо лише три перші, як головні, з яких випливають усі інші.

Принцип перший:

Воїн духу визнає світ невідомим, чим полишає усі спроби розкрити його таємниці і стану свідомості звичайної людини. Сталкер перемикає при цьому свою увагу на пошук зовсім іншого джерела знань, яке йде з глибини самої його особистості.

Принцип другий:

Знаючи про свій обов'язок відкрити таємниці життя, сталкер зовсім не плекає надії на те, що колись це відбудеться. Цим він досягає розкутого, вільного стану в тих подіях, що вирують довкола нього. Тобто він перестає діяти, планувати життя і керуватися старим усвідомленням довоколишнього.

Принцип третій:

Усвідомлюючи непізнанність світу з тієї позиції, на якій стоїть звичайна людина, воїн духу і сам себе розглядає, як одну і таємницю світу, відкриваючи цим у самому собі стежинку до Знання, яке повинно прийти з глибини самої його особистості як знання внутрішнє. Набуття такого співвідношення зовнішнього і внутрішнього приводило до включення інтуїтивного усвідомлення стану речей у довколишньому світі. В цей час на перший план у людини виходить духовна сила, яка веде її, охороняє, дозволяє долати труднощі у житті.

Що то за сила?

У Карлоса Кастанеди вона пов'язана з голосом Наміру, що йде з глибин самої людської сутності. З праць Перепелицина він знайомий нам як Гід - внутрішнє людське єство, яке керує усім багатоплановим біоснергокомплексом. У християнському езотеризмі цей глибинний організуючий початок виступає як ангел-охоронець, що захищає людину та веде її через усе життя.

Розуміння змістовності тих шляхів, якими йшли люди Знання в Україні, потребує висвітлення одного важливого боку людського життя. Ця сторона торкається висоти тих чеснот, які виробляє той чи інший етнос протягом своєї багатовікової Історії.

Чому у незруйнованому етносі так глибоко вшановується чесність, духовна щирість, працьовитість та гідність і викликає відразу пихатість, брехливість, душевна скаламученість? Що то є -правдивість, навіть тоді, коли це не в особистих інтересах? Який є у людини вищий інтерес у цьому?

Тим інтересом є слідування істині, тій правді життя, що є самою основою буття і завжди існує в довколишньому світі, незважаючи ні на що («Бог у всьому» - один з головних принципів усіх релігійних традицій світу). Звірення своїх дій з довколишнім робить шлях людини в житті полишеним тих негараздів, які одразу ж чекають її вже на порозі дому, коли вона робить негідні вчинки.

Отже, щасливий перебіг людської долі можливий лише за умови слідування тій істині життя, що вирує довкола. З цього і виходить той вищий інтерес, який здіймає людину до висоти правди, супроти сьогоденного тимчасового інтересу. Саме набуття чудової властивості тримати довколишнє на короткому чуттєвому дотику робить, людину спроможною володіти невлливою істиною буття.

При цьому істиною стає вірне розуміння спрямованості та змісту тих подій, з якими вона повсякчас стикається у реальному житті.

Що це дає? Розуміння місця та часу тієї дії, яку необхідно здійснити, і невтручання у те, що не твоє, що не лежить на твоєму шляху. Така людина не хибить у житті, завжди точно оцінює ту чи іншу ситуацію в ньому. Саме таке «мистецтво життя» зветься у езотеричній культурі сталкінгом. Отже, ті правила життя, які виробляє кожна етнічна культура, є основою мистецтва людей езотеричного Знання.

Це відкриття вельми дивне. Те, що є провідною лінією поведінки адепта езотеричної культури, цілком присутнє в житті звичайної етнічної людини. Тільки тут мистецтво сталкінгу приховане під виглядом звичаїв та тих правил життя, котрі існують у всякій етнічній культурі.

Саме архетип етнічної самовизначеності є тією дорогою, якою звичайна людина і приходиться до пробудження своєї свідомості. Правдивість та щирість, висока гідність, покладені в основу людського буття, охороняють від попадання у вихор інстинктивних бажань та вчинків, що руйнують саму змістовність життя. Занепад людини, занепад суспільства є тим, чим розплачується спільнота людей, що відходить від цих істин. Налаштування на істину,

прагнення жити за істиною призводить до такого зростання рівня свідомості, коли відкривається шлях до зовсім інших взаємовідносин людини з оточуючим світом. У людині пробуджується та сторона її особистості, яку у всі часи називали магичною або ж, як на сьогодні, сенситивною, езотеричною. Саме таку спроможність розвивали наші пращури, вбачаючи в ній гідний спосіб життя на білому світі.

Їхнє мистецтво сягало тих висот, коли людина навчалась керувати перебігом свого життя, спрямовуючи його у бік найбільш повної реалізації.

Тобто йдеться про те, що в основу українського етносу з прадавніх часів закладалася мета досягнення мистецтва керування своєю долею. Творчість людей Знання в Україні, серед яких характерники Запорозької Січі займають чільне місце, сягала тої висоти пробудженого духу, коли людина опановувала самі закони організації довколишнього світу. Саме потяг до такої вершини своєї самореалізації лежить в основі езотеричних підвалин нашої культури. З цього боку етнічна культура українців, мабуть, ще не мала дослідження.

У самій своїй суті ті практики, які застосовувалися козаками-характерниками у вихованні молоді, були дуже прості, бо ж бралися з самого життя. Головне, що стояло за ними - це той шлях, згідно з яким проходило розкриття людської особистості. Спрямованість того шляху, по якому йшли характерники, багато у чому відрізняється від загальновідомих на сьогодні напрямків розвитку езотеричного знання. Наприклад, заголовну мету свого життя маги Мексики, як слідує з опису їхніх практик Карлосом Кастанедою, ставили отримання свободи шляхом виходу за межі феноменального зрізу світу. Східні езотеричні течії за головну мету ставлять досягнення стану просвітлення, який має різні назви у різних езотеричних традиціях - Самадхі, Саторі, Нірвана, в яких вбачають стани повного розкриття людської особистості. Знову ж таки з метою вивільнення з-під тиску довколишнього феноменального світу або ж світу «колеса Сансари», з полону великої ілюзії Майя, яку він собою являє.

За головну мету свого розвитку характерництво Запорозької Січі ставило опанування мистецтвом керування своїм життям. Чому був виділений саме цей напрямок розвитку, у чому його важливість? Існує дуже давнє розуміння того стану, у якому людина проходить шляхом земного буття. Згідно цьому вона лише пасажир візка долі, яким керує зовсім інший візник. Людина тільки проходить шляхом життя, не знаючи ні його причин, а ні його кінця, зовсім не маючи змоги якогось суттєвого впливу на його перебіг. Все, через що вона проходить, трапляється з нею, як грім серед ясного неба. Для сучасного розуміння така позиція людини може бути порівняна з салоном пасажирського літака, де проходить усе її життя. Літак же летить за своїм маршрутом, зовсім невідомим для його пасажирів. Розуміння такого стану людини досить рельєфно описане великим суфієм і поетом Омаром Хайямом в одному з його рубаї:

*Подиву гідні вчинки Творця.
Сповнені смутку наші серця.
Ми полишаємо світ, не узнавши
а ні початку, ні змісту його, ні кінця.*

Вирішення такої величної проблеми і поклали характерники в основу свого шляху сходження до вищих станів свідомості. Пізнати те, що знаходиться у руках фатуму, сісти на переднє місце візка долі, взявши віжки у свої руки або штурвал отого літака. Ця мета, яку ставили перед собою кіри, зумовлювала і той стан розвитку, якого вони набували за життя.

Особливість того психофізичного стану полягала у набутті відповідного характерного психотипу щодо поведінки, рис характеру, манери говорити та зодягатись. З чого у народі і стали називати їх характерниками - завдяки дуже своєрідній, овіяній духом істинності, постанови себе у житті. І не треба забувати, що той стан викупувався під прямою загрозою смерті, бо такі козаки завжди були головною бойовою опорою козацького війська в його споконвічній боротьбі щодо захисту своєї землі. Саме у такі часи і сформувалися головні принципи, які стали основою поглядів кірів на формування свого особистого шляху в житті. Перші два принципи відтіняють ту межу відходу кіра від довоколишнього життя, яка робила можливим виконання головного, стратегічного напрямку розвитку їхнього Знання:

«Твій шлях лежить між Землею і Небом», тобто ніде на Землі, у сфері звичайного буття. Тільки відокремлення людської особистості від звичного світу і оволодіння цією позицією, яка стоїть за межами «землі і неба», гарантує набуття тієї відстороненості, коли стає доступним Знання.

«Ти рівний усім і коліну окремо, але по духу нема тобі рівного на Землі».

Дуже цікаве оте останнє зауваження відносно людського духу. Дійсно, керування своїм життям стає можливим за умови беззастережного вивільнення людського духу до тої межі, коли людина вже торкнеться божественної іскри, що схована у її душі. Запалення нових еманцій, яке відбувається при цьому, надане людині дивовижної здатності впливу на перебіг подій у довоколишньому, повертаючи їх у вірний напрямок завдяки можливості одномоментної присутності у різних місцях.

Третій принцип характерників вказує на поле діяльності, яке вони обирали у своєму житті:

«Три речі мають значущість: твоя земля, твій народ і твоє серце».

Значення двох перших речей для сучасної людини достатньо зрозуміле, але третя річ - «твоє серце», мабуть, потребує деяких пояснень, бо тут все не так просто.

Здатність керувати своїм життям виводить людину на ту висоту, де проходить її свідомий шлях долі. І дуже вивірене відчуття істини треба мати, щоб не помилитись на цьому шляху, бо ж ситуацію можна зробити значно гіршою, попри всі благі сподівання. Ось чому третя річ - людське серце, бо тільки воно врешті-решт дає точне розуміння тих Істин, що лежать в основі буття.

Такий шлях, коли істинність дій виважується на терезах серця, зустрічається майже у всіх відомих езотеричних течіях та вченнях. Деякі стародавні магичні культури, наприклад, острова Пасхи, які ми будемо згадувати далі, прямо називали шлях свого розвитку «шляхом серця», а себе «істинними воїтелями шляху серця».

«На шляху серця не може бути домагань, шлях серця - це саме життя», - так говорить найбільш поширений у цій культурі афоризм.

Ми тепер розуміємо, якої глибини розкриття своєї сутності сягало мистецтво характерників, через призму чого вони бачили довоколишне. Тому ті практики, які вони застосовували задля досягнення своєї мети, набувають неабиякого значення.

Всім в Україні відомий вислів: «Герпи, козаچه, - отаманом (характерником) будеш». Кожен, хто виховувався в українській сім'ї, знає про ту сувору школу, яку доводилось проходити дитині, доки її визнавали вже за достойну уваги особу.

Що стоїть за цим всім?

Людина по народженні одержує набір можливостей, який залежить, як це нам на сьогодні відомо, від місця та часу

народження, від тої генетичної спадщини, яку вона одержує від батьків та багато іншого. То є її простір дії, у якому закладені ті можливості, котрі вона використовує у проходженні своїм життєвим шляхом. Тож, чим більше можливостей має той простір, тим успішніше людина долає життєві труднощі і тим щасливішу долю має.

Що є той простір, від чого ще залежить набір його можливостей?

Магічне знання говорить ось про що.

Енергокомплекс людини має складну будову, утримуючи у собі різні енергетичні горизонти, що відповідають набору так званих астральних проекцій або енергетичних тіл, які складають енергокомплекс людини на тонкому плані. На одному з таких рівнів (рівні каузального плану) людська свідомість має вигляд висвітленого кола світових прядив на так званому енергетичному коконі. Саме їх світимість і зумовлює те коло можливостей, якими людина може оперувати у житті.

Характерники помітили, що коли людина переживає надскладні труднощі, які неможливо подолати у звичайний спосіб. Їх опанування відбувається одномоментно з запаленням нових світових прядив на енергетичному коконі. Простір людських можливостей за рахунок цього значно поширюється. Внаслідок чого те, що було надзвичайним тягарем та мукою у житті, стає простою природною справою. Мабуть, через це в Україні з давніх-давен дітей виховували у жорстких, суворих умовах, щоб одержати щиру, дужу та вольову людину у житті, яка за всяких умов могла гідно протистояти тим іспитам, що йшли по її долі. Саме у цей бік і були спрямовані характерницькі вправи. За будь-що досягти запалення тих світових прядив, які б надавали людині надзвичайних можливостей та поширювали її свідомість аж до опанування нею законами, що стоять в основі довколишнього життя.

«Страждайте і через страждання прийдете», - говорив Ісус із Назарета. Загалом тільки такий, зумовлений життєвою необхідністю, навальний досвід породжує пропозицію - запалення нових еманаций та досягнення нової якості. Так є. З цього й виходить, що досягнення в галузі езотерики, як і в звичайному житті, неможливі без надзвичайного напруження усіх людських сил.

В який спосіб долалися ті труднощі? Філософія була проста і надійна. Старі козаки постійно радили молодим за всяких умов тримати «хвоста пістолетом», не впадати в журбу та відчай, що згубно діють на шляху до повного розкриття людських можливостей. Вони цим стверджували: «Це неймовірно тяжко, але це все, як і саме життя, все-таки гра, і виграє в ній той, хто, проходячи усі труднощі, не переймається, попри все відсторонено споглядаючи за вивертами долі».

Правила, якими керувались характерники-кіри, мають певне громадське звучання, на відміну від тих, що були приведені Каста-недою, котрі зосереджують увагу тільки на внутрішньому світі окремої людської особистості, полишаючи невизначеними стосунки сталкера з довколишнім людським середовищем.

Перше характерницьке правило торкається такої важливої справи, як навчання молоді.

«Ніколи не вчи того, хто ще не вміє», - тобто не має внутрішньої зрілості до оволодіння Знанням. Це правило розкриває ставлення козаків-кірів до втручання у довколишнє життя. На перший план ставиться інтуїтивне усвідомлення дії, котрій прийшов час, що потребує також розвиненості духовного зору. «Ніколи не вчи», - ніколи не втручайся, не порушуй того, час котрому ще не настав. Виконання однієї цієї вимоги потребує безумовного знання та слідування принципам сталкінгу. Є у цьому вислові і дуже цікаве твердження: людина сама у собі несе Знання, вчитель лише допомагає у розкритті його. Езотеричні вчення Сходу говорять з цього приводу: «Вчитель приходить тоді, коли учень вже готовий».

Друге правило вчить непохитно йти за своєю долею, не збочуючи, не відступаючи від себе, не захоплюючись принадами довколишнього життя, яким би звабливим воно не було. **«Вмій**

робити те, що бажаєш для себе сам). Цей принцип закликає усвідомлювати себе та подальшу свою долю через Інтуїтивне прозріння, виводить на розуміння змісту життя кожної людини і вказує шлях, по якому їй треба йти, весь час прислухаючись до свого внутрішнього голосу.

Трете правило торкається співвідношення людини Знання з довколишнім, як носієм правди життя. **«Ніколи не будь таким, яким би тебе не поважали інші»**. Це правило утримує людину у відповідних рамках щодо її дій і вчинків у житті, ставлячи як засторогу характерницьку спільноту. Він також ставить вимогу набуття акторської майстерності у відповідності тій ролі, яку харак-терник-кір бере на себе в житті. Бо ж принципи, за якими він живе, багато в чому відмінні від тих, якими керується пересічна людина. Вшановувати їх і закликає це правило.

Найбільш вражаючим у нашому з тобою, шановний читачу, дослідженні характерницьких правил є те, що у них закладений зміст принципів, які можна було б назвати принципами сучасного сталкінгу. Ось ці принципи.

Принцип перший.

«Не довіряючи довколишньому, сталкер не довіряє і собі.» Цей принцип виводить людину із світу ілюзій, щодо самої себе і довколишнього світу, зосереджуючи її увагу на внутрішньому змісті. «Закрий очі - і ти не скажеш впевнено день чи ніч зараз, затули вуха - і ти не впізнаєш, хто навколо тебе. Чи можеш ти сказати, що за комахи у тебе під ногами або скільки зірок на небі? Ти не можеш переконливо сказати, чи є цей світ насправді, але намагатися це зробити повинен», - так висловлювалися з приводу цього принципу характерники.

Принцип другий.

«Життя коротке, воно для головного».

З цього принципу ми одразу виходимо на другий козацький завіт: «Вмій робити те, що бажаєш для себе сам». Це правило спонукає до активного пошуку своєї стежини в житті. Пояснюючи цей принцип, характерники запитували в молоді: «Чи може квітка за літо розквітнути двічі? Якщо забаритеся - зів'янете, для всього в житті є свій час».

Принцип третій.

«Світ невпізнаний, але я його таю», - третій принцип переформується з першим характерницьким завітом: «Не вчи того, хто не знає».

Принцип четвертий.

З попереднім козацьким правилом переплітається і четвертий принцип сучасного сталкінгу: **«В мене є все, що для мене потрібно»**.

П'ятий, шостий і сьомий принципи сучасного сталкінгу можуть прислужити у визначенні відношення козаків-кірів до довколишнього світу.

«Людина сама себе повинна зрівнювати і вічним».

«Не повторюйся, не роби нічого двічі». «В одну й ту саму річку не можна увійти двічі», - говорить з цього приводу стародавня

мудрість. Час плине, все змінюється, і треба відповідати тій реалі життя, килим якого тчється кожної миті, бо це беззворотно.

«Пам'ятай, що ти не один». Цей принцип прямо вказує на те що сили, які ведуть людину в житті, завжди поряд. Треба вміти прислухатися до їхніх порад, постійно звіряючи з ними свою стежинку у житті.

Було таке правило серед козаків, коли вони проходили походом через те чи інше село - брати з собою підлітків для всякої роботи. Брала тих, хто дуже просився або був сиротою, батьки

якого загинули і доглядати за ним було вже нікому. На Січі такі підлітки носили воду, виконували дрібну хазяйську роботу, бо ж жінки на Січ не допускалися. З такої молоді з часом виходив джур, учень козака, який вивчав усяку бойову козачу премудрість. І вже хто з джур показував особливі здібності, того брали на характерницьке навчання.

Пошук ступеня природної здібності учнів.

З чого починалося навчання? Спочатку молодий козак продовжував ту ж саму підготовчу роботу, що і до цього часу. Працював з «биком» - був такий вертикальний дерев'яний циліндр з густо поставленими рогами, який крутився на осі. Такі циліндри - «бики» нам знайомі з вправ бійців східних бойових мистецтв, що і сьогодні мають широке розповсюдження. Характерник-вчитель пильно стежив за тренуванням юнака і потроху щось креслив хворостою на землі. Він шукав той ступінь природної здібності, який був юнакові притаманний з народження. Коли в тих кресленнях виходив трикутник - цей учень міг розвинути свої здібності у якомусь одному напрямку - наприклад, у мистецтві володіння шаблею як найбільш поширеному тоді способі ведення бою в козацькому війську. Коли виходив чотирикутник, то до того першого мистецтва додавалося, наприклад, ще й мистецтво ведення розвідки, що робило програму підготовки учня більш широкою. Коли виходило коло, то така людина мала універсальні можливості і характерницьке мистецтво могло розкритися перед нею на всю свою дивовижну глибину і широчінь.

Бачити свій «розмір»

Наступним кроком у вихованні було дуже цікаве навчання. Козака вчили бачити свій «розмір» у довколишньому. Правило ззовні нам знайоме. Ми вибираємо за своїм зростом лижі, косарі під себе роблять косу, веслярі - весла і т. ін. Мета зрозуміла: знайти таке співвідношення людини та якогось елементарного пристрою, коли його дія стає максимально ефективною. Але характерники продовжили це мистецтво далі, коли людина наперед вже знала, як правильно підступитись до тієї чи іншої справи, щоб не взяти «високо» і потім не виконати, що на полі бою призводило до смертельної загрози. Але і не дуже «низько», через що подія не буде повернута в потрібне русло, що в бою призводило до поразки. Нам це правило відоме з життя. Дуже багато є людей, які змолоду беруться за справу, не маючи належних здібностей і сил. Внаслідок чого руйнують своє здоров'я, руйнують справу, маючи у кінці розбите ущент життя. Тож правило, як бачимо, вельми важливе.

Таке виховання починалося ось з чого. Молодого козака посилали до лісу за гілкою, за допомогою якої він мусив стрибати через високий тин. «Не свого розміру» вибрана гілка не дозволяла отримати очікуваний результат. Крім того важливим було те, де за неї взятись.

Високо - гілка ламалася, низько - стрибок не виходив. Вправа могла бути урізноманітнена стрибком з тією самою гілкою у довжину через рів.

Практикувалось також кидання каміння на відстань. Важкий камінь далеко не летів, малий теж. Треба було «побачити» отой свій «розмір» каменя. Потім бралися за шаблю, довжина, форма і вага якої теж мали бути підігнаними під козака. За такими ж вимогами вибирали і коня. Навчали одразу бачити в боротьбі ту точку, попадання в яку виводить з рівноваги супротивника під час бою. Цьому ж мистецтву навчали і в житті, де треба було побачити ключову подію, яка повертала всю ситуацію у вірний напрям. Щоб таке стало можливим, треба було мати відповідний погляд на оточуюче, який охоплював би всю подію в цілому. Тому характерники дуже велику увагу приділяли розширенню свого усвідомлення довколишнього, добивалися вони цього в техніках, які виводили людину в змінений стан свідомості. Вони знали, що, крім того просторово-часового відліку, у якому живе пересічна людина, існують інші, притаманні внутрішнім просторовим вимірам. Людина, набуваючи

зміненого стану свідомості, входила в них, отримуючи можливість відстороненого спостереження подієвого поля життя. Завдяки чому мала можливість передбачення подій та розуміння змісту того, що точилося довкола. Перед такою людиною відкривалися всі внутрішні причини, наслідком яких стають події реального життя.

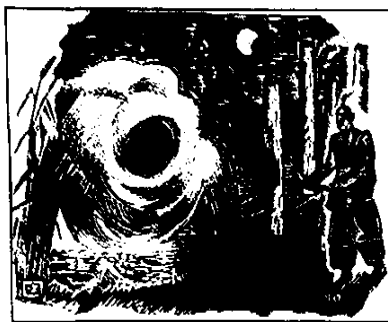
Швидше ніж тінь

Навчали переходу у стан зміненої свідомості у такій простій вправі. Юнака ставили спиною до сонця, щоб він виразно бачив свою тінь на стіні. Завдання ставилось таке - торкнутись рукою стіни, швидше ніж туди дійде тінь. З точки зору звичайних уявлень, це виконати неможливо. Неможливо, якщо працювати у одному і тому ж вимірі часу та простору. Необхідного результату добивався той учень, який навчався переходити в такі змінні стани свідомості, коли людина на якусь мить виходила за межі оточуючого, входячи в простір з іншим відліком часу. Поступове розвинення цього мистецтва робило рухи характерника надшвидкими, непомітними для звичайного погляду. Коли така людина на коні вдиралася у лави супротивника, то могла там накоїти дуже великої біди. Звичайна людина не фіксувала переміщень кіра в довколишньому просторі, напад якого був завжди як грім серед ясного неба.

Ввімкнення «істинного бачення» та досягнення безсторонності.

Подібна здібність набувалася при умові опанування молодим козаком такими вправами. Юнака пізно увечері саджали на землю і він мав дивитись повздовж високого тину так, щоб окремо бачити обидва його боки лівим і правим оком. Праве око міцно затуляли пов'язкою, а з лівого боку тину запалювали багаття, що засліплювало ліве око. Треба було зреагувати на ту людину, що підкрадалася з темного правого боку тину. У такий спосіб вмикали праву, підсвідому півкулю головного мозку людини, вмикаючи інше, енергетичне сприйняття світу. Переводили людину з Тональної правої сторони свідомості у ліву Нагвальну, скаже ознайомлений з езотеричною літературою читач. Саме з цією метою ще вчили однаково володіти правою і лівою рукою.

Була ще така практика. Ставили у глухому лісі на галявині біля болота, повного усякої

«нечисті», шість стовпів по колу, діаметром у п'ятнадцять кроків. Пізно ввечері в одному місці поміж стовпами запалювалося багаття. Молодий козак мав ходити по зовнішній, неосвітленій частині того кільця, дивлячись прямо перед собою. Це ходіння у п'ятьм, а потім наближення до багаття, що засліплювало очі, та мерехтливі тіні стовпів робили свою справу. Вони поширювали можливості людини, вмикаючи на повну силу другу сторону її свідомості, бо треба було «бачити» і контролювати ситуацію, коли звичайні органи відчуття були блоковані. Звичайно, дуже лячно було молодій

людині йти у п'ятьм від багаття назустріч моторошному виттю, що несло з болота. Ходили до тих пір, поки вже було однаково, чи біля багаття ти знаходишся, чи біля болота з «нечистю».

Так досягалась необхідна безсторонність щодо перебігу подій у довколишньому житті. Загартовувалась воля людини, яка кожної миті була готова до будь-яких дій.

Узгодження з внутрішньою Силою.

Потім приходив час наступної практики, вже більш складної та небезпечної. На довгому стовбурі, встановленому горизонтально над головою людини, вішалися довгі сітки з

камінням, десь на крок одна від одної. Пізньої ночі з одного краю того стовбура запалювали яскраве полум'я, водночас приводились у рух сітки з камінням. Молодому козакові треба було пройти на світло повздовж стовбура і не бути збитим вагою каміння, що гойдалось у сітках поперек його шляху. Рухатися треба було швидко, бо вогонь закривався через деякий час, і була загроза залишитись у пільмі серед того рухливого каміння. Тільки дії людини, узгоджені з її внутрішньою Силою, могли провести її по тому шляху. Лише за умови досягнення відповідної безсторонності, дії людини стають інстинктивно точними і швидкими, що гарантує безпечність проходження того шляху. В тольтекських практиках, описаних К.Кас-танедою, є так званий «біг сили», в якому людина, діючи цілком інтуїтивно, мінає всі перешкоди на своєму шляху.

Входження у силу через ритм.

Далі бралися за навчання вибору вірного ритму руху. На звичайній стежинці, що виляса серед жита, на відповідній відстані

один від одного розкладалося каміння. Пізнього вечора треба було швидко пройти стежкою, вловивши ритм того руху, який не дозволяв спотикатись і падати. Так навчали входити у той чи інший ритм, який надавав сили та невтомності у довгих переходах.

Повне розкриття сил людини.

Повне розкриття сил людини досягалося ще у такій вправі. Саджали парубка влітку на пагорбі поблизу колодязя і лили на нього воду з дерев'яних цебер до тої пори, поки людина ставала мокра, як хлющ, не маючи вже різниці між собою та тою водою, що безупинно лилася на нього з усіх боків. Потім козака переводили на інший пагорб, де залишали сушитися під пекучим сонцем. Те сидіння тяг-лося мало не увесь день, коли вже губилося відчуття спекотності сонця. Під вечір піднімали хлопця і вели до лісу, в прохолоді якого він поступово приходив до тями, з подивом спостерігаючи за тією чутливістю, що вже була йому притаманна - дерева ставали перед ним як стовпи пружкої енергії. Біля найбільшого дуба, якого тільки знаходили, молодого козака залишали в сутінках наодинці з лісом. З тих сутінок раптово вчиняли на нього навальний смертоносний напад з усіх боків. Реакція на таку раптову загрозу в людини, у якої зняті зовнішні захисні оболонки, може бути тільки одна. Відбувалося пробудження внутрішньої сили, яка вибухала від основи хребта, енергетично розкриваючи його навіпіл. Ззовні це було схоже на вибух вулканічної сили, що змітає все довкола.

Потім вчилися використовувати ту силу вже на практиці, під час збройних сутичок з ворогом. Подібні приклади ми знаходимо в того ж таки Карлоса Кастанеди, коли під дією цілеспрямованих зусиль вчителів учні багато разів зміщували свою увагу в такий стан, де зникав страх і вони ставали настільки могутніми, що їх лякались навіть великі хижі звірі і т. ін.

Сили та здоров'я набиралися, ходячи босоніж навесні, коли ще не зійшов сніг. Ноги були сині і змерзлі, зате на обличчі сяяла усмішка. Показували, як довго може тягнутися час. постійно будячи молодь серед ночі, коли час плине украй повільно. Робили це з метою розвинення в учня вірного відчуття часу. Вночі учні мали також слухати небо і зорі, вмикаючи своє друге, підсвідоме сприйняття.

Зупинка часу і перехід в іншу просторову мірність.

Зупинка часу та перехід в іншу просторову мірність досягалася такою практикою. Вибирали над подою високу кручу, з якої не було видно низу. Молодому козакові давали в руки палицю, яку він повинен був тримати перед собою двома руками, і пропонували бігом

спуститися з кручі. Під кручею робився схований від очей виямок, де стелили солому, тож козак на ту солому і падав, відірвавшись від кручі. Але незнання цього козаком призводило у момент відриву його ніг від кручі до «зупинки світу», бо попереду вже нічого не очікувалось, окрім вірної загибелі. Так визнавали те, що стоїть за межею видимого світу через «зупинення» його часу. Таким чином навчалися входити в інші виміри оточуючого простору. Дуже схожі техніки ми знаходимо у літературі зі східних бойових мистецтв та з тибетської езотерики. У творах К.Кастанеди про стародавню тольтекську традицію змальовані вправи, що використовувались для увімкнення нагвальної, підсвідомої сторони людини через зупинку внутрішнього діалогу.

Практика зупинки внутрішнього діалогу.

Для зупинки внутрішнього діалогу козаки застосовували таку практику. Саджали учня супроти звичайного колеса, на якому ставилися дві позначки в діаметрально протилежних його місцях або два дзеркальця. Сидячи нерухомо, козак мав слідкувати за тими позначками на колесі, що вертілося. Через деякий час постійне напруження у слідкуванні за позначками на колесі вимикало зовнішню увагу, людина переходила у змінений стан свідомості. Вимикався природний стан першої уваги до довколишнього, людина переходила у стан другої, зміненої уваги.

Часто практика ускладнювалась, коли вісь разом з колесом також вертілася в горизонтальній площині, і козаку, який сидів верхи на ній, пропонували слідкувати не тільки за позначками на колесі, а й за довколишнім. Подібні техніки в тольтекській езотеричній традиції мають назву «перевантаження тоналю», коли завдяки неординарній роботі системи зору (переважаючий периферійний зір) та переконцентрації людської уваги концептуально-логічне сприйняття вимикалося, а на його місце приходило «нагвальне». об'ємне сприйняття дійсності, яке тільки і могло виконати такс «надлюдське» завдання.

Бачити «золоту середину».

Можна ще доповнити, що за дуже важливу річ вважалося знайти «золоту середину» у всякій справі. Задля цього вчили молодь пекти хліб. Те мистецтво дуже тонке, бо отримати треба було не просто хліб, а той, що ставав річчю сили. Козакові виділялись необхідні для цього продукти і полишали його наодинці з піччю. Ми сьогодні вже знаємо, як складно провести всі технологічні операції, щоб зберегти смакові якості складових компонентів. Наприклад, у приготуванні простого українського борщу чи того ж самого хліба. Треба було через особливе «бачення» контролювати процес того готування і відчувати, коли вже час знімати з полум'я, коли додавати той чи інший компонент. Аналогічне «бачення» розвивалося у західній Європі під час пошуків філософського каменя алхіміками. Тільки досягнення відповідного поширення свідомості гарантувало успіх у цій справі.

Потім козака вели до лісу збирати лікарські рослини, довго і ретельно розповідаючи про кожну з них. Вчили «бачити» вплив рослини на людину. Мистецтво доводилось до того рівня, коли з всякої довколишньої трави характерник вмів зробити необхідні ліки від тієї чи іншої хвороби або для загоювання рани. Знання лікарських рослин було обов'язковим як для характерництва, так і для простих козаків на Січі.

Розуміння тварин.

Характерник навчався розуміти тварину та уміти поєднуватись з нею, прикладаючи ліву руку, скажімо, на серце коня чи собаки, слухаючи при цьому правим вухом дихання тварини. З цього завжди мали під рукою вірних друзів в охороні табору, розумного коня в бою. Навчали входити духом у птицю чи тварину. Саджали, наприклад, козака на стовбур дерева,

як на коня, але ногами назад і давали в праву руку яструба. Добивались енергетичного злиття козака з птицею і відпускали її. Треба було побачити те, що бачила птиця своїми очима з височини.

М'яке падіння.

Бойові дії на коні повсякчасно були пов'язані з падінням людини на землю. Тому молодих характерників вчили м'яко падати. Знову ж таки практика була дуже простою. Добре напували козака горілкою, і коли він набував відповідного стану, пропонували перелізти через високий і хиткий тин. Безперестанне падіння з того тину навчало техніці розслабленості п'яної людини, яка з будь-якої висоти могла неушкоджено падати.

Стан «анабіозу»

Клади козака горілиць у високу траву, пропонуючи спостерігати за ширянням яструба у височині. Так рідко, як птиця махала крилами, билося серце козака, який поступово входив у своєрідний стан анабіозу, але з пробудженою свідомістю. Така холодна і «мертва» людина не привертала уваги супротивника, бо у ті часи була не новина - мертва людина край дороги або поблизу табору. Так розвідувались потаємні плани супротивника, виходили із скрутного становища, якщо в ньому опинялися. Ця ж методика дозволяла довго знаходитись під водою, очікуючи, коли мине загроза.

Стан пробудженого сновидіння.

Дуже цікавою була техніка переведення людини у стан пробудженого сновидіння. Розпалювалось вночі в широкому полі кільце багать, щоб добре була висвітлена вся площа в середині. Старший характерник запалював чотири смолоскипи, два з яких давав учневі. Тими смолоскипами і билися в освітленому колі. Старший поступово вибирав такий ритм нападу, що свідомість молодого козака затуманювалась і він входив у стан півсну. Довколишні речі ставали туманними, гублячи свої чіткі форми. Час ставав дуже розтягнутим і в'язким, як кисіль. У цьому стані старший і «пробуджував» молодого козака, опікаючи йому праве плече смолоскипом. Так навчалися переходити в інші просторові виміри, ущільнюючи чи розтягуючи час, входячи у «тіло сновидіння», якщо дотримуватись термінології тольтеків за К.Кастанедою. В цей час і відкривався шлях до всіх магічних мистецтв. Наприклад, людина могла нерухомо стояти або ходити посеред майдану, повного людей, і ніхто її не помічав.

Істинність та вивіреність дій у житті.

Вчили відчутно істинності та вивіреності дій у житті. «Запалювали» у грудях вогник коло серця, той вогник згасав, коли козак робив негідний вчинок, що йшов у розріз з його совістю. Так вели його до тієї миті, коли пробуджувалась нова свідомість і все ставало ясним і зрозумілим.

Технік навчання молоді у характерників було безліч, усіх перерахувати немає змоги, та й немає зараз у цьому потреби. Навчання те протікало в середовищі характерників, які кожного дня щось робили з учнем, щоб провести його шляхом людини Знання. Це не обов'язково було якимсь спеціальним навчанням. Тривали прості довгі розмови біля вогню, запаленого пізно ввечері; були розповіді про найяскравіші події бойового життя, що проходило в ті часи в Україні у постійних сутичках з ворогом, а також було безліч жартів та розиграшів з метою навчання пильності та виваженості духу. Наприклад, під час обіду з-під самого носа молодого козака непомітно забирали кусень хліба або миску.

Ритуал посвячення в характерники.

Коли вчитель-характерник бачив, що учень уже готовий, відбувався ритуал посвячення його в характерники. Традиція була така. Рубали просіку в густому лісі. Повалених дерев з неї не прибирали, зрубували тільки сучки. У кінці цієї просіки вибирали два дерева на відстані двох метрів, котрі нахилилися одне до одного, роблячи щось на манер ножиць або хреста, а потім, розіп'явши з середини, зв'язували верхівки дерев. Виходило щось на манер цифри вісім, але зі зрізаним низом. На перехресті тієї вісімки темної ночі запалювали білий яскравий вогонь. Через рівні інтервали часу кричав пугач. Козака переводили у стан сновидіння, в якому він і повинен був пройти просікою на той вогонь. Коли козак збивався з дороги, пугач замовкав. Так вказувався шлях. Завдання було одне - пройти у ті «ворота», за якими приходило істинне розуміння довколишнього буття у стані вже «пробудженого сновидіння». Полуда спадала з очей, і характерник вже бачив і розумів істинний стан речей у довколишньому світі.

За рахунок чого це відбувалося? Справа у тому, що, переходячи у змінений стан свідомості, козак мав змогу споглядати інший світ, у якому мав поширене його сприйняття. Треба було ту одержану можливість вивести в цю «денну» проекцію світу. Саме цього і прагнули, проводячи людину через подібний ритуал.

Козак шукав дорогу з іншої площини світу - з світу «сновидіння» у повсякденний світ, поєднуючи у собі два світи на час виходу на білий сліпучий вогонь. Неперевершеної мужності та неабиякої сили характеру вимагала така вправа.

Цей ритуал посвячення вельми цікавий і є витокком дуже давніх технік увімкнення у людині поширеного сприйняття світу шляхом пробудження її другої, нагвальної сторони. Саме таким цілям прислуговували знамениті кам'яні лабіринти у стародавній Греції, звідки людина повинна була знайти вихід, довгими часами блукаючи без води та їжі. Часто у ті лабіринти пускали хижих звірів. Завдання було одне: поставити людину в таку критичну ситуацію, у якій не «спрацьовували» ті її можливості, які вона мала у звичайному житті. Великі труднощі і постійна загроза смерті робили кінець-кінцем свою справу, умикаючи в людині вищі здібності опанування довколишнім.

Цій самій меті прислуговували і безкінечні мандри по святих місцях, коли людина відчувала на собі всі негаразди та загрози на шляху серед чужих народів і племен, часто не маючи кусня хліба і даху над головою. Ті поневіряння закінчувалися у святому місці набуттям нового стану провітління у розумінні довколишнього.

Мабуть, тому самому прислуговує і звичайне життя пересічної людини, коли вона, будучи полишеною розуміння дійсного стану речей у реальному житті, змушена або деградувати і загинути, або йти шляхом підвищення своєї свідомості, розвиваючи кінець-кінцем у собі вищі здібності. Що і стає запорукою виходу людини з того спуту, у який вона потрапляє по своєму народженні.

Коли ж лісу не було, а був навкруги голий степ, опівночі запалювалося велике багаття, біля якого широким півколом сиділи старші характерники. Молодий характерник ставав між цим півколом і вогнем. Починали співати довго і протяжно, умикаючи тим співом відповідний стан у юнака і приборкуючи полум'я.

Нарешті полум'я перед посвяченим зникало і відкривався широкий тунельний прохід, складений з великих тесаних брил. У той прохід молодий характерник і ступав. То був внутрішній простір, про який ми вже говорили раніше, де цілком відтворювався ландшафт України. З білими хатами під горою, вербами та містком через річку, зеленою соковитою травою (подібні штучні середовища, створені наміром людей, описані у тольтекській традиції та у деяких інших стародавніх магічних традиціях, куди їх представники пішли ще за життя). Відвідини цього місця у характерників були обов'язковими для всякого

посвячуваного. Ключовим знаком входження у таке місце були два волячі роги, що встановлювались за багаттям. Лівий (місячний) ріг і відкривав шлях до того простору. Шлях через правий - золотий сонячний ріг - дія молодих козаків був закритий.

Кам'яний тунель, що йшов через лівий ріг, приводив молодого козака до української хати, куди його запрошувала уквітчана гарно вбрана молода дівчина, зустрічаючи хлібом-сіллю. В хаті був стіл, що тягнувся в далечінь. По обидва боки його сиділи два сивих діди, що уособлювали собою Сонце і Місяць. «Чого прийшов?» - таке карколомне запитання чекало козака, який ступав через поріг хати, і від тої відповіді залежала подальша його доля. При вдалій схвальній відповіді, у котрій проглядала чистота помислів християнської душі, козак отримував шестикутну зірку на долоню правої руки. То була перепустка до легендарного козацького мосту, що дугою охоплював два береги туманної річки. На цьому мосту, на самій його середині, біла в козака з неба блискавка. Її сліпуча біла енергія і вмикала в ньому ті вищі здібності, які вже були притаманні його внутрішньому еству. Далі для молодих козаків ходу не було, треба було вертатися назад.

Описана вище практика проводилася з метою остаточного зняття жорсткої фіксації людської свідомості на феноменальному зрізі світу з його просторово-часовим виміром, що відкривало шлях до самонастройки на інші енергетичні горизонти світу.

Схожі техніки простежуються у мистецтві людей Знань у всіх цивілізаціях, що не пішли шляхом техногенного розвитку. Саме розвинення такого мистецтва відкриває таємницю зникнення інків і майя та великої кількості стародавніх культур, величні залишки яких ми знаходимо по всій Землі. Ретроспективне дослідження стародавніх магічних культур та їх знань у дуже короткому огляді буде наведено трохи далі.

З вищенаведеного слідує, що пошук здібної молоді, придатної до характерництва, у Запорозькому війську починався зі звичайних вправ, але повернутих у такий спосіб, що їх виконання потребувало неймовірних зусиль від молодого козака. Наприклад, ставився на чистому місці звичайний, гладенько витесаний стовп, на верхівці якого прилаштовувалась перекладина. На тій перекладині підвішувалася в'язка динь або горщиків. Треба було залізти на того стовпа і спустити до низу оту в'язку, відрізавши мотузку ножем. Складність вправи полягала в тому, що однією рукою треба було тримати горщики, а другою різати мотузку, отож триматись на стовпі зовсім не було як. Хто проходив той перший іспит, приступав до іншого. Той самий стовп намазувався олією або дьогтем. Треба було вилізти нагору, зробивши ту саму вправу.

Молоді козаки, що склали оті два іспити, переходили до інших, які могли бути урізноманітнені. Наприклад, козак повинен був перестрибувати через хиткий тин, який піднімали вище зросту людини, або пропонували пройти по глечиках, що були надіті на кілки того хиткого тину. Навчитися цьому можна було тільки у один спосіб - вміти регулювати вагу свого тіла. Хто опанував цю науку, той міг спокійно перестрибнути вже і через клуню.

Аналогія цим вправам існує в японській системі навчання воїнів-нінзя, так званої карумидзюцу - мистецтва зменшення ваги тіла. Вони могли стояти навіть на натягнутому над землею листі

паперу. Цю дивну властивість і досі демонструють майстри китайського цигуну. Завдяки навикам в карумі-дзюцу, бійці здійснювали високі стрибки, наносили удари ногами, вправно пересувались по деревах, чіпляючись за крихкі гілки. Існували і своєрідні іспити - треба було, наприклад, пройти по листу надтонкого рисового паперу, не порвавши його, або виконували вправи на крихких порцелянових чашках.

Була ще така вправа. На болотяну трясовину клалася ряднина, по якій треба було перейти, не загрузнувши у багні. З того багна при невдалій спробі треба було видиратися самотужки. Ясна річ, під загальний регіт та глузування братчиків. Або було таке. Старий козак-кір виходив на подвір'я і жбурляв жменю квасолі в самісіньке багно, яке тільки знаходив на подвір'ї. Молодим козакам пропонували позбирати ту квасолю. І коли вони вже досхочу наповзалися у тому багні, шукаючи ті квасолини, старий нарешті демонстрував, як це треба зробити, проводячи рукою над багнукою. І квасолини самі прилипали до його долоні. Від цієї вправи вже недалеко і до спритності одного з героїв Гоголя, що змушував вареники самих стрибати йому в рота.

Характерники пильно стежили за вправами молодих, і той з новобранців, хто виявляв внутрішню готовність, ставав їх учнем. Розвинення особливої чуттєвості досягалося, наприклад, у такий спосіб. Молодого козака у глупу ніч занурювали по саму шию у лісове озерце, де він і сидів до ранку сам на сам з оточуючим чорним лісом. Довкола того озера, здавалося, збиралося усе пекло, бо поряд ходили такі істоти і лунали такі моторошні звуки, що холонула кров у жилах. Наслідком цього було розвинення надчутливості, коли людина могла чути звуки та запахи на дуже великій відстані.

До бойових тренувань можна віднести таку вправу. Козак на повному скаку влітав у густий, але чистий ліс, який проскакував наскрізь, не зменшуючи швидкості. Складність вправи полягала у тому, що крім необхідності відвертатися від стовбурів та гілок, треба було шаблею залишити позначки на деревах, не минаючи жодного на шляху.

Звісна річ, на різні вигадки та витівки запорожці були напрочуд майстерними. Можна лише здогадуватись, які тільки іспити доводилось проходити молодим козакам. Але у самій своїй основі ці вправи були повернуті в бік розвитку надзвичайної спритності, такої, наприклад, щоб впіймати рибину у бурхливому потоці руками, станцювати в повітрі, ледь торкаючись землі. Хто опановував це все, брався на учнівство до одного з старих характерників, який навчав козака сам на сам, прилучаючи до цього все своє набуте Знання.

Був такий звичай, згідно з яким, молодий характерник переходив від одного вчителя до іншого, навчаючись тим чи іншим особливостям характерницького ремесла. Потім збирав довкола себе собі подібних, у колі яких проходило подальше вдосконалення набутої майстерності. З цього врешті-решт виростав окремий військовий підрозділ - курінь, як називали його у запорозькому війську. Тому творчий пошук нових способів ведення бойових дій ніколи не вгасав на Січі.

Виникає запитання, з чого виникав отой талант людини до характерницької справи? Чому в одних це виходило, а в інших ні? Фундамент такого пробудження людської свідомості закладався в Україні ще з дитинства. Наприклад, була така традиція. Коли народжувалась дитина, то їй виготовляли дерев'яну колиску, у бильці котрої робили отвір. Та колиска

встановлювалась так, щоб ранішнє сонце попадало на обличчя малюка. То і була ота перша ініціація, з якої протягом часу в дитини розвивались відповідні здібності.

На Запорозькій Січі табір розташовувався так, щоб схід сонця з-за обрїю було видно без перешкод. Задля цього навіть розчищали у напрямі сходу ліс чи плавні. Схід сонця був святом, що надавало піднесеності та енергії у проходженні тяжким шляхом воїна на Січі. Рідко хто пропускав той момент. Вставали з сонцем і лягали спати з сонцем - така була традиція у основної маси війська. Часто засиджувались біля багаття, уважно слухаючи розмови старших, бувалих характерників. Саме ці розмови робили військо єлиною, зливою масою воїнів-однодумців. Так виковувався та гартувався дух Запорозької Січі.

Які бойові техніки виробили козаки-кіри, поглиблюючи свок майстерність людей Знання? Серед великої кількості суто військових технік можна виділити такі.

Перша пов'язана з досягненням стану «вихору», де розкутість та відособленість людини доводилися до стану безсторонності опудала, що стоїть з руками-віниками на городі. У цьому стані час, у якому рухався козак-кір, настільки ущільнювався, що його рухи зовні ставали зовсім малопомітними і тому незбагненними. Це наводило жах та паніку в лавах супротивника, де характерник блискавично діяв. Динаміка рухів була настільки сильна, що не витримував одяг, якщо був завузкий. І з бою характерник виходив у жахливих лахміттях, викликаючи загальний регіт братчиків. Тому козацтво полюбляло вільний та просторий одяг, який не заважав у бою. Це чоботи, широкі шаровари, сорочка, жупан та шапка.

Вершник-кір входив у стан вихору на шаленому алюрі, широким помахом шаблі і відкриваючи обрїю, а потім швидко обертаючи її над головою. Козак зникав, а полем проносився і стугонів пекельний вихор. У справах розвідки застосовувався стан, який робив характерника-кіра малопомітним на місцевості. Розчиненість у полі чи лісових хашах досягалася у стані лісового струмка, що тече непомітно у траві. Людина при цьому неначе втрачала свою форму, ставала текучою, як вода, розчиняючись у лісі.

Третя техніка пов'язувалась з охороною табору. Довколишній простір обмежувався і згортався, стягуючись на кордонах, що порушувало течію енергії у ньому. Такий викривлений простір вживався супротивнику як непорушно стояча водяна стіна. Це жажало ворогів уночі та відбирало у них волю. Коли хтось і переходив межу дозволеного, то опинявся у такому зміненому просторі. Для невідготовленої людини це означало миттєве божевілля.

Крім бойових технік, були й інші, пов'язані з внутрішнім життям характерників. Однією з таких технік, яка використовувалася при бажанні поглянути на те, що їх чекає попереду, було сидіння у глухому лісі біля невеличкого лісового озерця чи багаття. Характерники сиділи нерухомо, набуваючи стану кам'яних брил, зовсім упиняючи потік думок у своїй свідомості. У цей час вони і одержували змогу дотику до істини, споглядаючи, які події їм готувало життя.

Багато чого з того, чим володіли характерники на полі бою, потребувало чимало енергії та величезної сили духу. Оновити енергію, накопичити її у тілі допомагала методика, якою

користувалися переважно старші, більш врівноважені воїни. Пізно вночі, перед сходом сонця, вони розпалювали велике вогнище, яке викладалося шестикутником (для молоді - чотирикутником), а посередині розташовувався корінь груші, комелем на схід сонця. Коли вогнище прогорало і палало вже пригаслим синім полум'ям, характерники, чекаючи перших променів сонця, роздягалися до пояса і входили у той вогненний шестикутник обличчям до сходу. Бурхливе оновлення енергії тіла і його омолодження відбувалося у момент сходу сонця.

Така вправа виконувалася не часто і вимагала розвинутого самоконтролю над тілом. Цю вправу використовували і тоді, коли треба було здолати ту чи іншу хворобу.

Молоді характерники з метою набуття міцності, стійкості та самокерованості навесні удень сходу молодика, тобто у першій фазі місяця, роздягалися і вкладалися у тільки-но зорану ріллю на полі. Так вони набиралися сили та гарту від Землі-матінки.

Звідки йшов виток отого езотеричного знання, як до нього приходили люди на тій чи іншій частині Землі? В езотеричній науці є одна дуже вагома річ, що виникає ось з чого. Справа у тому, що езотеричні практики потребують повного зосередження людської уваги на внутрішньому світі. Однак, діяти людині доводиться на зовнішньому плані життя.

Поєднання їх і було завжди проблемою, яку кожний народ вирішував у властивий тільки йому єдиний спосіб. Той спосіб злиття внутрішнього і зовнішнього, що був знайдений, мав свій відбиток у повсякденному побуті, у мові, у ремеслах та мистецтвах. Він став витокком формування характерних рис того чи іншого народу.

В Україні-Русі ще за часів волхвів ця проблема вирішувалась дуже цікаво. Було помічено, що єдиним станом, який поєднував знаходження людини у переважно інській зоні країни і водночас забезпечував необхідність у швидких та рішучих діях для захисту своєї території, є стан, який набуває атакуючий степовий сокіл. Тож сокіл став ключовим знаком, що відкривав горизонт узгодженості дії на внутрішньому та зовнішньому плані життя. Це був дуже важливий момент, який знаменував народження і поступовий розвиток етнічної самовизначеності українців як єдиної нації. Поступова стилізація образу сокола вже в ті стародавні часи призвела до виникнення тризуба, що на сьогодні є гербом України.

Найбільш цікавою є техніка виходу у тонкому тілі до астральних проєкцій, яку козакам підказало саме життя. Практика такого виходу досягалася при вилежуванні довгої зимової пори на печі, у котрій незгасно палав вогонь. У перші двадцять днів того лежання, коли козак мало їв, пив тільки джерельну воду, у ньому відбувалося так зване внутрішнє плавлення. У людині в цей час панувала золота енергія, що розчиняла все її єство. Потім вставляли обабіч енергетичні бірюзові стовпи та відчинявся простір, у який козак і виходив у тонкому тілі на 40-й день. У такому стані він міг вільно пересуватись у просторі на будь-яку відстань. При цьому зберігалася можливість «бачити» ті події, що були цікаві характернику, який невидимо для супротивника був присутнім при підготовці та плануванні його бойових дій. Така набута здібність зберігалася назавжди, що дозволяло характерникам широко використовувати її у розвідці. Пізніше ця техніка була перейнята чумаками, котрі багато в чому були спадкоємцями козаків-кірів. Чумаки використовували цю здібність з метою уникнення сутичок з ворогами в дорозі, обираючи ті шляхи для своїх валок, які були найбільш безпечними.

Цінність цієї козацької методики в тому, що людина, котра її практикує, йде до найвищого досягнення - виходу в тонкому тілі до інших горизонтів буття - через очищення, гармонізацію та перебудову свого тіла. Це гарантувало здоров'я та безпечність у застосуванні цієї езотеричної практики.

Така можливість, яка прибирала тяжіння фізичного тіла, знімала і ті обмеження, що були йому притаманні. Всяке знання переставало бути таємницею, і характерники знаходили

засоби подальшої трансформації тіла у такі стани, коли його вже не брало ні розпечене залізо, ні шабля. Шкіра людини при цьому набувала мідного, червленого відтінку.

Може виникнути таке запитання: а як зараз розвивається подібне мистецтво чи його зовсім немає? Чому немає, є і розвивається воно майже за тими самими канонами, що і в характерників. Але є одна хиба. Те, що є зараз, має велику розпорошеність і відірваність від тієї землі, на якій живе людина. Великий ухил до східних вчень або ж до загальнокультурних традицій мало що додає до опанування мистецтвом життя тут, в Україні. Відірваність людини від ег-регорного поля своєї землі породжує фантоми викривленої свідомості, бо немає необхідної сили вірно сприйняти те, що відкривається, не говорячи вже про керування тією великою силою. Є таке дуже важливе правило, що стоїть в основі всякого щасливого людського життя: жити там, де народився (а якщо людина приїхала звідкись, треба стати таким, як того потребує сама земля). Саме спорідненість людини і Землі надають їй тієї сили для опанування Знанням, що лежить у основі життя.

Ретельне дослідження напрямку розвитку езотеричного знання в Україні ще чекає на свого Карлоса Кастанеду. Складність проблеми полягає у тому, що колесо Історії дуже важко прокотилося по самому хребту етнічної культури українців і мало що залишилось у цілому вигляді. Тому для вісвітлення того, що наведено вище, потрібен був такий антропологічний пошук, який би вівся в незвичайний спосіб. Такий спосіб знайшовся через відродження самих характерницьких практик. Завдяки їм і з'явилася можливість розповісти про все те, що ми виносимо на суд широкого кола читачів.

Знаки сили в культурах стародавніх народів

Щоб повніше зрозуміти зміст того, що відкривали в оточуючому просторі козаки-кріри, звернемось до тієї магії, якою володіли у стародавні часи народи Півночі. Вони ставили особливі магичні знаки у тих місцях, де проходило їхнє життя. Яке значення мали ті знаки? Чому так однотайно, без якихось значних змін їх у подальшому використовували мало не всі відомі нам стародавні культури?

Стара назва тих знаків - малюнки живої долоні, або знаки сили. Пізніше їх стали називати відзнаками старого шляху. І вже значно пізніше вони стали відомими як руни або рунічні знаки. Їх використання зміщується у бік віщування, у тому руслі, в якому використовується стародавня китайська книга змін І-Цзин, або ж єгипетська герметична система, яка виродилася у сучасні карти Таро і т.ін.

Як склалася історія виникнення рунічних знаків? У стародавні часи народи, що жили на півночі, залишали відбитки своїх пальців, змочених у крові впольованої тварини, на снігу, бажаючи у такий спосіб закріпити ту вдачу, яка випала їм на полюванні. Тому в ті часи називалися ці відбитки знаками живої руки або знаками сили. Пізніше знайдені комбінації відбитків пальців, що відкривали відповідне знання, ставилися на глиняних табличках, котрі зберігалися на чільному місці у житлі. Всього за історію існування рунічних знаків було знайдено двадцять вісім їх різновидів, що вмикали відповідну продуктивну силу в оточуючому просторі.

Що то є за продуктивна сила і чим вона відрізняється від відомих нам сил? Таких, наприклад, як сила тяжіння або сили електричної, молекулярної, ядерної взаємодії?

Щоб підійти до їх розуміння, оглянемось довкола. Кругом нас буяє життя, зеленіють трави, шумлять дерева. Пишним цвітом покривається все те навесні і спадає, завмирає узимку. За

цим усім стоїть відповідна сила життя, що має свій річний ритм. Це є перший, найбільш відомий зразок дії тієї сили, яку ми зовемо силою життя. Другим зразком такої сили може бути сила волі, сила духу людини, які дозволяють їй жити на світі та долати труднощі на своєму шляху:

При відповідному включенні людини ця сила приносить успіх у всякій справі. Невірні настройка призводить до занепаду справ та нещасливої о перебігу людського життя. Які закони, які правила гребі покласти у взаємовідносини з довколишнім, щоб отримати щасливу долю, успіх у всякій справі? Це питання від віку стоїть перед людиною. Саме пошук відповіді на нього і призвів у стародавні часи до відкриття рунічних знаків.

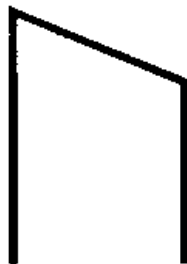
Для нас сьогодні це виглядає напрочуд дивно. Чому це накреслені на чомусь знаки можуть мати якийсь вплив на оточуюче? На перший погляд, це містика, блукання людського розуму. Спробуємо розібратись. Ось ви читаєте книжку. Щирість та відвертість написаного захоплює вас. перед вашими очима проходять цілі епізоди того записаного життя. Ви подумки, непомітно самі для себе, починаєте діяти у тих епізодах. Мужність та вправність героїв здійснює ваш дух, стає прикладом поведінки у житті. Відбувається дивне явище - написане змінює ваш настрій у відповідності до тих обставин, у які ви потрапляєте разом з героями. Десь приблизно такий вплив мали знаки сили у стародавньому світі. Вони були своєрідною абеткою настроїв людського духу, що пробуджувався у людині в залежності від ситуації, в яку вона потрапляла. На сьогодні ми про те все забули. Наші настрої стали лише переживаннями, відірваними від плину життя, змістившись у чисто емоційний бік.

Звідки в людині ті можливості? Що є їх основою? Як відомо, людина є часткою світу, яка створена «за образом і подобою Його». Тому її можливості є одночасно і тими можливостями, які лежать у структурі довколишнього простору. Від того вірне співвідношення можливого і того, що реалізується через настрій людського духу, дозволяє керувати всією палітрою тих можливих реалізацій, які лежать у довколишньому. Саме можливість таких змін у подієвому полі життя і відносили у стародавні часи до дії сили. А того, хто знав і володів цим мистецтвом, називали людиною Знання. Від цього стає зрозумілим давній вислів: «Володіти - означає знати, знати - означає володіти».

Людина ставала точно відстроєним інструментом, ключем у взаємовідносинах зовнішнього і внутрішнього. Таке мистецтво було покладено в основу мало не всіх відомих на сьогодні стародавніх магічних культур.

То були дивні, як з сучасного погляду, культури, бо спиралися зовсім на малознайому нам сторону людської сутності. Саме у бік знань тих часів, які через перекази та легенди дійшли до нас як про «золотий вік людства», і проляже далі, шановний друже, наша з тобою стежинка.

Яке первісне, сакральне значення мали рунічні знаки у ті часи? У кожного знака була своя особиста назва, за котрою стояла та продуктивна сила, яку він відкривав у безмірності. Перший з них мав назву **Футарк**, що означало - володіння. Цей знак підсилює ту силу, яка робить людину володарем чогось, наприклад, майна, землі або худоби. Водночас це і знак запечатування, тобто збереження того, чим володіє людина. Як діє ця руна? Поєднуючи людину з тим, чим вона володіє, руна допомагає утримувати той стан людського духу, в якому сила захисту своєї землі та свого роду стає найбільшою, всепоглинаючою силою.

Наступна руна має назву **Тафурн**, що означає - прокладання шляхів. Ставилася вона у стародавні часи на шляхах з метою відведення всіляких негараздів від перехожого. Відтворення ледь наміченого шляху та його

охорона - то і є функція цієї руни. Наприклад- йдете ви незнайомою стежкою, рухаєтесь, поволі відмічаючи все на своєму шляху. Незнайоме завжди таїть у собі загрозу. Але коли ви вже пройшли декілька разів, то шлях стає знайомим і безпечним. Ту силу, що робить шлях безпечним. І відкриває знак Тафурн.

Наступна руна має назву **Футурна**, що означає - розкриття, вивільнення. Руна використовувалась як знак, що розкривав сховану внутрішню силу. Наприклад, у людині цей знак міг увімкнути її таємні магичні сили. Водночас ця руна відіграла роль своєрідного ключа, що відчиняв людині двері до безмірності.

Використовувалася ця руна у магичних ритуалах. коли треба було одержати істинне розуміння тієї події, що на- ' ближалася, або кинути короткий погляд на майбутнє. Ця ж руна дозволяла відкривати силу лікарських трав або цілющих каменів. Пізніше вона використовувалася з метою розкриття сили тієї ключової форми, що зображалася у вигляді ідола або ікони. Для чого вони широко застосовувалась в оздобленні.

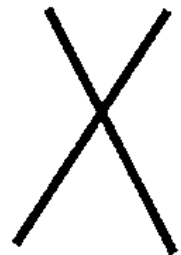
Іншу функцію мала руна, яка носила назву **Парадон**, що означає - поєднання. Працює цей ключ шляхом врівноваження, зближення позицій двох підсвнх планів до тієї миті, коли стає можливим їх поєднання. Руна могла ставитися на весільному рушникові, на рукописному договорі. Пізніше, з виникненням рунічних текстів, вона використовувалась як поєднуючий знак, що знімає ті розбіжності, які мали поряд накреслені руни, різні за своєю дією.

Наступний рунічний знак мав назву **Радос**, що означає - збереження досягнутого, наприклад, стану духу або щасливого перебігу долі. Ця руна мала також і охоронну функцію, завдяки здійсненню над виром повсякденності того стану, що підпадав під її дію. Наприклад, стану віри, стану мужності і сили.

Руна, наведена на наступному малюнку, носила назву **Фласторн**, що означає

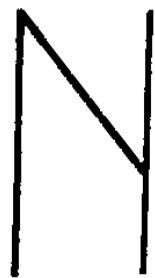
зростання великого з малого. Із свого досвіду ми, знаємо, як тяжко буває зростити нове життя, чи то рослину, чи дитину, або з тільки що започаткованої доброї справи зробити велику справу. Саме таку магичну дію має ця руна, відкриваючи горизонт енергетичної сили, яка забезпечує очікуване зростання необхідною енергією. Часто Фласторн мала функцію оберега. провідника щасливої людської долі. І змальовувалась у вигляді стрімко летючого білого птаха.

Пізніше у християн цей птах трансформувався у білого голуба.

Наступний рунічний знак мав назву **Пастори**, або таємниця, те, що не підвладне розумінню людини. її накреслення, навіть на простих речах, робило їх закритими, схованими. Вона ставилась там, куди пересічній людині не можна було входити. «Немає, не Існує» - гасло цього знака. Ставилася ця руна на стінах

таємних ходів або схованок, де лежали скарби. Руна має дуже велику силу, тому бар'єр її переходу майже нездоланний. У стародавні часи ця руна вирізалася на вході, наприклад, в ущелину, де не бажано було з'являтися чужому і потрібно було щось зберегти, закрити. Вона зменшує, втаємничує, прибирає з очей те, що не повинно потрапляти на чужі очі. Восьма руна має назву **Афодос**, що означало - очищення. Знак ставився на камені біля криниці чи озера з метою очищення води.

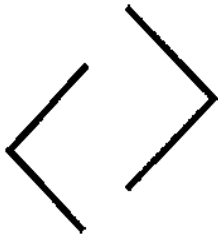
Свіжа та здорова риба ловилася там, де стояла ця руна. Її також таврували на дверях або стовпі при вході у святилище. Ця ж руна могла накреслюватись на дверях звичайного людського житла.

Руна, зображена на наступному малюнку, мала назву **Крегос**, що мало значення зачіпу. Ставилася там, де порушення зв'язку могло призвести до катастрофічного обвалу. Ця руна шляхом зчеплення у нижній точці допомагала уникнути зсуву чи руйнації. Тож утримання зачеплення у найнижчій точці є функцією цієї руни. Дуже цікава та продуктивна сила, що стоїть за цією руною. Кожен з нас має досвід перенесення якихось речей, і коли при цьому ви за щось зачепитесь, вже ніякою силою зрушити з того місця вже не можна. Саме такий зачіп у подальшому призвів до винаходу різних способів механічного зчеплення. Ключем до даної продуктивної сили, яка широко використовується у сучасній техніці, і є руна Крегос. Не менш цікаву дію має руна, яка носила назву **Окабаль**, що мало значення відзнаки шляху для посвячених. Ставилася вона на таємних шляхах, які були найкоротшими і найбезпечнішими. Напівзакритість цих шляхів і забезпечувала ця руна, яка за своїм призначенням близько підходить до руни **Пасторн**.

Наступна руна носила назву **Оскаб** і мала значення інтуїтивної підказки. Цей рунічний знак, вмикаючи інтуїтивне усвідомлення вірності обраного шляху, використовувався у більшості випадків як своєрідний компас. Дія цього знака у подальшому породила ціпок мандрівника, який широко використовувався людьми, коли вони з тієї чи іншої причини опинялися на битій дорозі.

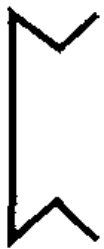
Суперечливість у думках чи людських поглядах знімала руна, яка мала назву **Кабальт** - злагода. Руна прибирає розходження у поглядах, маючи силу відкриття істинного стану речей. Ставилася на непримітному таємному місці, де проводилися великі племінні збори або військові ради.

Стародавні митці помітили, що коли людина набирає відповідного стану, то всілякі труднощі шляху вона легко долає. Кажуть, що нібито крила виростають за плечима. Не зчулося, як вже пройдено великі гірські перевали у поході або очікувані великі життєві незгоди. Саме силу такого психологічного настрою і відкриває рунічний знак, що носив назву **Кортус** - подолання труднощів. Сила, яку дає цей ключовий знак, дозволяє

людині зробити відчайдушний стрибок у невідоме, що потребувало неабиякої сили волі та хоробрості. Тому Кортус можна було б назвати ще знаком, який робив можливим відкриття нових шляхів або нових горизонтів людського буття.

Наступна руна мала назву **Галаадріатікус**, що означало - з'єднання. Руна ставилася там, де треба було з'єднати те, що було роз'єднане.

Наприклад, ставилася вона на засувах брами, що закривала прохід до міста. Часто цю руну можна було побачити на мосту, що з'єднував обидва береги річки і або ущелини. Саме ця сила діє, коли великий гурт людей стає єдиною грізною силою. Там, де потрібна була незмінність встановленого ладу або стану речей, що склався, на непримітному місці ставилася руна, яка носила назву **Лірус** - незмінність. Цю руну часто ставили на зворотному боці трону короля або царя, що допомагало утримувати ту владу непохитною у часі. Вона ж використовувалася там, де була потреба

перечекати якийсь термін часу, залишивши все так, як є, у незмінному вигляді, так би мовити, поза часом. Лірус, як знак сили, виконує таку функцію шляхом

виведення ситуації, що охороняється, з загального перебігу подій у довколишньому. «Час не торкнувся цього місця (або людини)», - кажуть у народі з цього приводу. Саме таку існуючу природну можливість і підмітили стародавні митці, знайшовши для неї відповідну ключову форму.

Як бачимо з описаних вище рунічних знаків або ключів сили, стародавня магія була цілком природною. Бо ж використовувала ті особливості перебігу подій планів у довколишньому, які людина відкривала у житті. Великий спокій та увага потрібні для цього, скаже поміркований читач. Так воно і було у старі часи, коли людина майже все своє життя проводила у природному середовищі. Саме тоді і ставало помітним те, повз що сучасна людина проноситься, захоплена вихором подій.

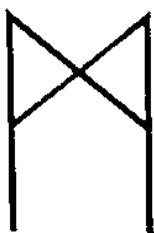
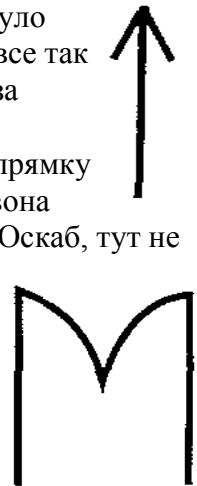

Наступний, шістнадцятий рунічний знак мав назву **Стратус**, що означало перехід до рішучої дії, яка переводила досягнуту рівновагу або стан речей, що склався, в іншу якість. Ця руна допомагає вирішити проблему шляхом включення її дії до океану безмірності, який тільки і в змозі розставити все по місцях в істинному вигляді. Неабиякої мужності вимагало використання цієї руни, бо події, що розгорталися, завжди мали непередбачуваний характер, виникаючи, як грім серед ясного неба. Не завжди то були поблажливі події, як з погляду звичайної людини. Той іспит ще треба було пережити. У нашому житті, якщо уважно споглянути на нього, здебільшого все так і відбувається: раптово і непередбачувано. Тому Стратус уособлює ту силу, за допомогою якої тчеться килим людської долі.

Наступна, сімнадцята руна - **Кальсас**, вона має функцію одного обраного напрямку руху. Руна спрямовує людину в той бік, де знаходиться те, що вона шукає. Ніяких роздумів, як, наприклад, при використанні руни Оскаб, тут не передбачається. Все повинно відбутися тільки у такому напрямі. Часто поряд з цією руною змальовувався сокіл, що стрімко падає на ціль.

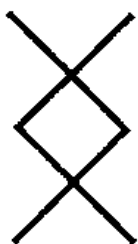

Не менш цікавий горизонт дії природних сил відкриває наступна руна - **Абраваміум**, що означає стійкість за будь-яких обставин. Такий ефект досягається шляхом часткового переведу об'єкта в іншу, змінену просторову мірність. У стародавні часи ця руна ставилася на кормі вітрильників, що надавало стійкості судну в бурхливому морі. Цю ж руну карбували на дошках підвісних мостів через ущелини або на високих спорудах, на які постійно діяла стороння сила.

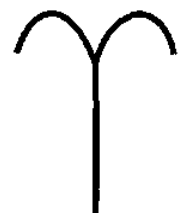
Дев'ятнадцята руна носила назву **Маліус**. Функція цієї руни - утримання динамічного зв'язку між різними взаємодіючими частинами одного цілого. Руна пов'язує скріплені частини,

наприклад, мосту чи якоїсь будівлі, утримуючи їх цілісність під дією сторонньої руйнуючої сили.

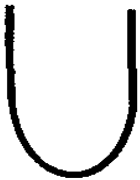

Двадцята руна - **Атус**, або ж подвійний **Біртус**, має значення моноліту, що міцно пов'язує діючі сили у фундаменті споруд, наприклад, мосту або стін фортеці. Фундамент тоді виконував свою функцію, залишаючись дуже міцним. Знову ж таки шляхом часткового переведення об'єкта у ту просторову мірність, де дія цих сил була найбільша.

Наступна руна **Кіртус** - прозріння. На відміну від вказівної руни Кальсас, це знак легкої корекції, навертання на вірний хід

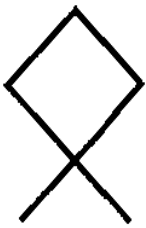

думок. Дзвіночок, що дзвенить під час руху людини в помилково обраному напрямі. Двадцять друга руна мала назву **Санкріф**, що мало значення збереження накопиченої енергії. Енергія цієї руни пов'язує на глибинному рівні рунічні тексти. Втаємничена енергія, що виникає у поєднанні двох частин. Щодо людської особистості, то це є внутрішня сила її духу, що діє при відстороненості людини від довколишнього. Ця ж руна ставилася поряд з багаттям або на горні, де полум'я повинно було незгасно горіти протягом тривалого часу. Руна Санкріф, як і всі інші рунічні знаки, діє, змішуючи подію в інший просторовий вимір, де вже мають силу інші закони.

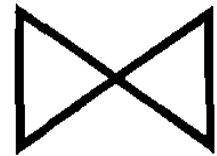
Двадцять третя руна мала назву **Кадріф**, що є значенням набутого стану мудрості, обачливості, прозорливості. Людина, що носила таку руно, шляхом зміни свого усвідомлення у бік його духовного піднесення, могла бачити значення глибини тієї події, яка відбувалася в довколишньому.

Двадцять четверта руна - **Дуонус**, що означає - керування набутою силою. Це руна утримання набутого стану у контакті з безмірністю. Утримує стан людини, яка стає часткою довколишнього простору, водночас не втрачаючи своєї особистості. Під цим рунічним знаком діяли стародавні митці, які називали себе людьми Знання.

Наступна руна - **Адольфур** - стійкість духу. Знак надавав стійкості людині у її боротьбі шляхом відкритій внутрішньої сили. Ця ж руна могла бути на одязі воїнів, надаючи їм сили та незламності духу у битві, на формі у моряків, де потрібна була неабияка стійкість духу під час тривалих подорожей по бурхливих морях.

Двадцять шоста руна мала назву **Крифільд**, що і означає поєднання. Рунічний знак пов'язує людину з якоюсь справою або духовно прив'язує до іншої людини. Саме сила цієї руни пов'язує людей ланцюгом міцної дружби,

взаємних симпатій або зненависті. Мотузком долі або ж мотузком Бога можна назвати цей знак. Саме його сила

приводить до нас тих людей у житті, котрі стають нам друзями або ворогами.

Передостання руна має назву **Шармет**. Вона несе у собі силу накопичування енергії простору, енергетичного живлення, підтримки того чи іншого подієвого процесу у часі. Використовувалась у магічних цілях для утримання дії накладеного заговору або посилення дії рунічного тексту. Ця руна надає енергетичної підтримки шляхом утримання дотику до безмірності подій, що розгортаються.

І, нарешті, остання, двадцять восьма, руна носила назву **Корвус** - рід. Руна гармонізує і врівноважує енергію об'єданого гурту людей, що відкриває шлях до злагоджених дій. Аналогічно діє більш стародавній напис цієї руни, зображений у вигляді складених шматків мотузки, міцно перев'язаних посередині.

У період свого найвищого розквіту культура рун супроводжувала людину від народження до смерті. Як тільки на світ з'являлася дитина, її сповивали у хустку, гаптовану руною Крегос. пов'язуючи у такий спосіб дитину з довколишнім світом. Діти грали з рунами, що були вирізані з дерева або кістки. Частіш за все це були руни Дуонус. Оskab, Кадріф. Що це давало?

У ті часи діти виростали у тяжких, несприятливих умовах, тому рунічні знаки створювали той психологічний настрій дитини, який зумовлював розвинення фізичної сили, розуму, на

довгий час зберігав пластичність і високу енергетичність тонкого тіла. Вирізали у головах дитячого ложа руну Лірус. Це допомагало утримувати далі від нього духів, домових і іншу нечисту силу.

Перед тим, як підліток переходив межу дорослості, стаючи рівноправним членом суспільства, молодих хлопців та дівчат відправляли на пошук своєї руни. Йшли на тиждень або два у ліс, у гори, щоб знайти у природному середовищі свою руну. Такою руною могла бути якась химерна гілка дерева, дивний візерунок на камені. Руна могла проявитися у руслі струмка, у вигині берега річки, у полум'ї багаття чи у водяному вирі.

Після знаходження руни старійшини вирішували, яка характерність притаманна цьому юнакові чи дівчині, чим вони можуть займатися, до чого у них є розвинений природний хист. Коли юнак знаходив руну вогню, то ставав воїном; якщо руна була знайдена у воді, то це вважалось знаком духу, і юнак ставав служителем пануючого культу, жерцем. Коли ж знаходилася руна землі чи повітря, то були знаки землероба або ремісника. Юнака і дівчину, що знаходили одну і ту ж руну, вважали доброю парою для створення сім'ї.

Мітили рунами дерева. Наприклад, для будівництва домівки дерева наперед мітили руною Крифільд, для будівництва суден - руною Корвус. Дрова, що були нарубані з дерева, на якому стояла руна Шармст, горіли значно довше і більше давали тепла. На шляху мітили дерева руною Кальсас, роблячи їх віхами у своїх мандрах.

У одному з куточків городу, де росла усяка всячина до столу, ставили руну Фласторн. Городиня, що виростала на тому місці, завжди була напрочуд здорова і свіжа, навіть у несприятливих умовах давала добрі врожаї.

Як охоронний талісман носили руну Санкріф. Ця руна зберігала внутрішню енергію людини навіть в аномальних, непридатних для життя місцях.

Що нового, принаймні для пересічної людини, відкриває наведене тлумачення рунічних знаків? По-перше, навдивовижу раціональному підході до розуміння законів, пануючих у довколишньому середовищі, дослідження стародавніх магічних практик відкривають існуючу спроможність керування силами, які у природі мають вплив на перебіг подієвих планів життя. Такі сили одержують право на існування при зміщенні точки зору на оточуючий простір, як на місце, де відбувається тільки континуальний розподіл речовини і де той розподіл, у свою чергу, зумовлює якості простору. Мабуть, для статичного стану речовини воно так і є, але для живої матерії все відбувається, як бачимо, набагато складніше. По-друге, стародавні митці відкрили, що тих спроможностей у довколишньому просторі існує всього двадцять вісім, і вони, у свою чергу, відповідають психологічним настроям, притаманним людині у тій чи іншій життєвій ситуації. Тобто стверджується, що всі ті спроможності, природно закладені в кожній людині, і є відбитком, якщо хочете, різних фазових станів простору, у котрому людина живе і діє. Знаки живої руки, як знаки сили, ніколи б не виникли, коли б це було по-іншому. Тим більше, що у стародавні часи життя було не таке, щоб займатися нісенітницями, які ні до чого не вели.

По-третє, все вище наведене стверджує нечувану для раціональної науки річ - психічне поле відповідного настрою людини відкриває можливість впливу на структуру оточуючого простору шляхом зміни пануючого енергетичного горизонту.

Може виникнути ще таке запитання: чому тих рунічних знаків двадцять вісім, а не, скажімо, вісімнадцять чи двадцять два, як у тих описах рунічного оракулу, що нам знайомі на сьогодні?

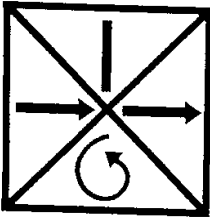
Як ми пам'ятаємо, рунічні знаки є відображенням тих сил, що діють у розподіленому фазовому просторі. Первинним елементом простору зі старих часів вважалася чотиригранна піраміда, кожна з граней котрої є відображенням однієї якісної сторони світу. Саме таку структуру несуть у собі і руни. Їх двадцять вісім, тобто по сім рунічних знаків на кожну

грань піраміди.

З того виходить, що самі грані мають різні якості, утворюючи дві пари протилежностей: статичність і мінливість, вагомість і легкість (або речовина та енергія).

Якості статичності надають руни Футарк. Тафурн. Футурна. Фарадон, Радос, Фласторн, Пасторн. Ці руни у просторі самої грані утворюють шестикутну зірку з сьомою, останньою руною посередині.

Другу грань, якість якої мінливість, складають руни Афодос. Окабаль, Оskab, Кабальт, Кортус, Галаадріатікус, Лірус.

Третю грань (вагомість), формують руни Крегос Абраваміум, Маліус, Кальсас, Атус, Кіртус, Стратус.

Якість легкості четвертої грані зумовлюють останні сім рун: Корвус, Кадріф, Дуонус, Адольфур, Крифільд, Шармет, Санкріф.

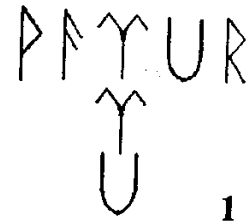
Перша грань піраміди, у знакових символах, має стрілку, що спрямована до вершини. Протилежна грань має ту саму стрілку, але спрямовану вниз.

Третя грань несе в своєму полі ризику, яка змальована на манер руни Оskab.

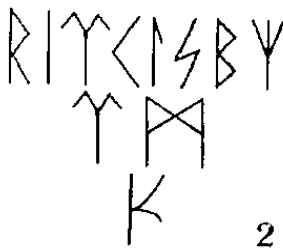
На четвертій грані змальована заокруглена у вихор стрілка, яка відображає енергію сили Наміру, що формує все довколишнє.

Поміркована людина з приводу прочитаного, мабуть, буде мати запитання: «Добре, припустимо, все це було відкрито на півночі, а що ж подібне існувало у нас? Коли є загальні закономірності, то в якійсь формі вони повинні бути притаманними і нашій стародавній культурі?» Так воно і є. Але щоб зрозуміти ті форми прояву знакової культури, що відродилися на терені України, треба піти трохи далі і прослідкувати культуру використання рун у більш пізніші часи. Справа в тім, що їх поодиноким використанням змінилося написанням рунічних виразів, якщо їх так можна було назвати. То були побудови складних психологічних настроїв, які відповідали більше тим ситуаціям, які виникали у житті самої людини.

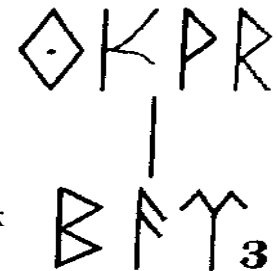

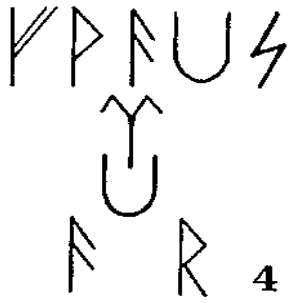
Наприклад, корекцію організму людини, яка захворіла, забезпечував психологічний настрій, який створював перший запис рун. Охорону та захист людини чи її справи відтворював рунічний запис 2. Настрій творчості та майстерності приходив, коли людина вмикалася у ергетичні горизонти, які відкривалися третім писом ключових рун. Утримання високого духовного стану забезпечував четвертий рунічний запис.

Такі записи могла робити людина, яка володіла особливим рунічним ключем. То було мистецтво, притаманне далеко не всім. Але це вже галузь, яка потребує окремого дослідження, для якого повинен прийти свій час.

Такі настрої склалися з багатьох якостей, яким водночас повинна була відповідати людина. Мабуть, з цієї причини подальший розвиток магічного знання перейшов у бік конструювання архетипів психологічного настрою через відтворення змінених форм людської статури. У нашій культурі ті скульптурні форми отримали назву ідолів. Тож, поряд з рунічною культурою, в старі часи набула свого розвитку така ж за змістом, але зовсім інша за виразом, культура змінених абстрактних форм у скульптурі та живопису.

В Україні кожен знає про кам'яних баб, що ще донедавна стояли на пагорбах по усій нашій землі. Чудернацькі фігури степу, обвітрені всіма вітрами протягом тисячоліть. Хто їх поставив і навіщо? Химерна постать з великою головою та вип'яченим черевом, з маленькими, невиразними руками та ніжками. Чом\ саме так, чого добивалися стародавні митці, обравши таку химерну натуру? Щоб зрозуміти це, треба звернути увагу на постаті наших слов'янських стародавніх ідолів Хорса, Стрибога, Даждьбога, 4 Перуна та Мокоші. Не менш гротескні фігури. Чому люди невтомно вклонялися їм, що отримували при цьому?

Дуже стара гімнастика тіла, що покладена в основу Хатха-Йоги, надає здоров'я людському тілу через характерні пози, які дозволяють керувати перебігом енергій поміж енергосистемами внутрішніх органів. На чому ґрунтується оте керування? У кожній позі набирає енергії вип'ячена, звільнена частина тіла і вимикається та тамується енергія у скутих ділянках тіла. Це і дає можливість максимального енергетичного наповнення звільненої ділянки тіла, що несе здоров'я, допомагає боротися з застійними явищами за рахунок перерозподілу усєї енергії тіла до цього місця.

Тож збільшеність, вип'яченість форми є максимальне енергетичне ввімкнення, а зменшення - навпаки, вимкнення, тамування. Як відомо, біоенергокомплекс людини має сім головних енергетичних центрів, що працюють у спектрі видимого світла, починаючи від червоного й закінчуючи фіолетовим. У класичній кам'яній бабі гіпертрофовано розвинені живітта голова, що обслуговуються енергоцентрами, працюючими у жовтому та блакитному спектрах енергій. Тож пристосування до лісостепової зони у переважно інських землях кристалічного щита України потребує відповідної самонастройки енергетичних підвалин організму людини. Ключову форму такого пристосування і знайшли стародавні митці, вклавши той закон у кам'яну постать Ідола, вклоняючись якому людина отримувала оту настройку. Що це давало? Відбувалося дивовижне. Людина зливалася з пишною, квітучою силою та безмежним простором степу, набираючись сили та життєстійкості, твердої незламної волі. Що то був за народ, який поставив тих кам'яних баб? На сьогодні існує багато версій відповіді на це запитання. Тому ми, мабуть, нічого не порушимо, якщо викладемо і свою. Ця наша точка зору нічим не буде відрізнятися від існуючих, хіба що способом, за допомогою якого таке розуміння стало можливим. Спосіб має назву ретроспективної психометрії і в самій основі опирається на людську властивість переходити до поширеного сприйняття світу під час так званого есперного переходу, детальний огляд якого буде наведено у подальшому. Сама можливість існування такого способу утримує в собі ту точку зору на оточуючий світ, згідно з якою все, що колись відбувалося у світі, не зникає з плином часу, а стає тією основою, на якій зростає свідомість людини у наступні часи.

Дотик до тієї світової скарбниці дав змогу відкрити ось що. Колись, ще до скіфів та сарматів, на землях України жили хори - народ, який вів напівосілий спосіб життя. Саме найменування їх хори - означало «народ, що бредє по світу, переходячи з місця на місце». Саме вони у своїх безкінечних мандрах знайшли землю, яку назвали Урмою, тобто «землею, що здійсмається з глибини внутрішнього простору, забуту, покинуту землю», як вони вважали. На ній вони знайшли велику аномальну зону витoku цілющої енергії. Саме ту, яка так високо вшановувалась у стародавньому світі. І де в ті часи люди ставили свої перші міста. Місце, де знаходилася аномалія, отримало назву Заахору, або місця виходу сили. Хори також знайшли, що Заахор поділяється на чотири енергетично різні зони, які утворюються по мірі віддалення від витoku. Першу зону кони окреслили трикутником, розставивши по його сторонах своїх Пунтири - кам'яних божків. Прообразом цих божків стали культові служители цього народу.

Ясновидіння та порозуміння зі світом безмірності у традиціях хорів досягалися за рахунок прийняття трав наркотичної дії («рослин сили»). Аналогічні практики широко використовувалися в культурах, які розвинулися на протилежному боці земної кулі, наприклад, у культурах майя, інків та ін. З віком така людина ставала на межу життя і смерті, набуваючи того образу, який знайшов своє втілення у кам'яному ідолі. Ці ідоли, встановлені по периметру геометричних фігур, що окреслювали енергетично різні зони Заахору, у пізніші часи отримали назву кам'яних баб. Вони стояли на пагорбах на рубежі переходу однієї аномалії в іншу.

За трикутником у зоні Заахору йшов чотирикутник, який частково пересікався з трикутником, потім йшов п'ятикутник і далі -шестикутник, що охоплював мало не всю територію стародавньої Урми. Вітик енергії Заахору завжди призводив до кипучого буяння життя на тій землі, де він знаходився. Людина, яка весь час жила у такій зоні, як правило, приходила до прискороного розвитку своєї самосвідомості. Мабуть, тому в ті давні часи територія Урми ще мала назву Світочі, або «землі, що народжує правителів».

Пунтири, що стояли по території усієї Урми, для хорів були межею переходу свідомості людини в іншу якість. У той же час вони були і місцем кінця земного плану буття. Тож до Пунтири хори йшли і молитися, і вмирати, коли приходив час.

Така велична картина дуже далекої історії України відкривається перед нами. У стародавні часи люди знали землю, розуміли її якості, вміло використовуючи ті її особливості, що знаходилися у місці їхнього проживання.

З території Урми за всю багатотисячолітню історію людства вийшло безліч народів, для яких вона була першою коліскою. Ця земля дала поштовх до розвитку багатьом світовим культурам і, мабуть, саме стара Урма у паші часи знову дасть пагони зростання зовсім Іншої культури, яка буде спиратися вже на пробуджену самосвідомість людини.

З чого може починатися людський шлях у Велике Ніщо? Мабуть, з усвідомлення глибинних істин, що лежать за тією спадщиною, яка прийшла до нас із далеких тисячоліть.

Хори зробили величне святилище з усієї території свого проживання. Навіщо? Що вони зрозуміли, якої істини дійшли, що не пожалілі праці у створенні такого величного Заахору, який тільки був колись на землі? З глибини віків до нас дійшли такі рядки: «Шукати у житті треба світла, а не слави чи багатства, бо то є лише замітники справжнього людського щастя, яке дає їй поєднання з довколишнім». Поширеного сприйняття світу хори досягали за рахунок підсилення та впорядкування сили землі, на якій жили, через те і вибудували величний Заахор.

Навіщо людині те поширене сприйняття світу, яку кардинальну проблему воно дозволяє вирішити? З цього приводу дуже вдало, як на наш погляд, висловився у свій час С.Ганеман: «Порушення духовної життєвої сили (або ж її нестача) відбивається спочатку в хибному мисленні, яке породжує, через хибні бажання, фальшиві справи».

Тож забуття людиною шляху, котрий веде до істинного розуміння подій, що точаться у довколишньому, завдяки звуженості світогляду та втрати людиною духовної сили, призводить до марнотратства людського життя через фальшиві справи, якими вона весь час займається. І, мабуть, така культура повинна кінець-кінцем змінитись зовсім іншою, в центр якої стане людина, дії котрої будуть вже поєднані з дійсно існуючими проблемами у довколишньому.

«А чим були для людей Інші ідоли - Хоре, Стрибог, Даждьбог, Перун та Мокош?» - може виникнути запитання.

В оточуючому людину просторі діють так звані енергетичні горизонти стихій - землі, води,

вогню та повітря. Це могутні сили, що надають людині дивовижних здібностей у впливі на природне середовище. Тому і шукали святі люди в свій час ті ключові форми, які давали невловиму мить дотику до тієї незбагненої сили людського духу. З цього всього виходить, що ті ідоли, які стояли на святилищах по всій Україні-Русі, не були фантастичним перекрученням природних сил в людській уяві, а були інструментом точного, цілеспрямованого виведення людини у ті змінені стани свідомості. коли відкривалося оте дивовижне Знання, що лежить у основі світу. Тож, вклоняючись Мокоші, людина брала силу води, вклоняючись Перуну, Хорсу і Даждьбогу, брала силу землі та вогню, Стрибогу -силу стихії вітру.

Мистецтво у створенні ключової форми настройки людини на відповідний енергетичний горизонт внутрішніх просторів сягає своєю вершиною до тієї форми, що відкрила людині розуміння сили самої безмірності, яка лежить в основі всього. То є найвища точка. до якої може сягнути сила духу земної людини. Ім'я тієї форми -сфінкс. Ця знахідка єгипетських жерців є неперевершеною, бо дає пізнання дивовижної. незбагненої сили, що охоплює Всесвіт.

Тож стародавні маги не були темними я очниками. їхнє розуміння мови форм. завдяки якому вони з неперевершеною майстерністю створювали свої складні композиції, спиралося на розвинене бачення внутрішньої сутності. І це бачення вони втілювали у пластиці. Саме у такий спосіб стародавні люди отримували можливість дотику до тих продуктивних сил, що панують у довколишньому світі.

Поміркувана людина, прочитавши все вищезгадане, може прийти до певного висновку. Оскільки магичні Знання у стародавні часи були мало не головним елементом людської культури, то могли, очевидно, існувати і певні цивілізації, що в основу свого існування покладали володіння знанням і застосовували його у повсякденному житті. Саме про це і говорить ретроспективний пошук, проведений у глибину тисячоліть.

Тут наша стежина, шановний друже, піде у зовсім запаморочливу глибину людської історії. Якщо лік часу направити у зворотній бік, то десь приблизно за 10-15 тисячоліть до нової ери на Землі панували цивілізації, які в основу своєї взаємодії з довколишнім середовищем покладали зовсім інші принципи життя, аніж ті, що існують сьогодні.

Доторкнутися до тих часів украй важко, і не тому, що не спрацьовує характерницький перехід на таких великих відрізках часу, а тому, що для сучасної людини зовсім незнайоме світосприйняття наших далеких пращурів внаслідок повної відсутності Сьогодні тих понять і того стану свідомості, котрими володіли люди у стародавні часи.

Те, що вдалося-таки зрозуміти, ми і доносимо до читачів, яких цікавить стародавня історія. Втім, є ще одна причина такої далекої мандрівки. У наш час, коли процес відродження того Знання стає украй вагомим, конче потрібен той досвід, який мали стародавні митці, щоб не накоїти тих прикрих помилок, яких припустилися у свій час вони. Та й з погляду того далекого минулого чіткіше виглядає і стає більш зрозумілим той стан, у якому знаходиться людина в наш час.

Частина друга

Є такий вислів, що прийшов до нас з глибини тисячолітньої історії: «Люди у самому своєму початку маги, і коли ти бажаєш пізнати це мистецтво, треба дивитись у самі свої витoki, а не туди, де ти будеш».

Як зрозуміти цей вислів? Напевне, отримавши відповідь ще на одне карколомне запитання:

що таке магія у самому своєму витoku?

Ми існуємо в якійсь життєвій сфері, яка є нашим уявним світом. Саме до цих умов пристосовані наші органи відчуття, у цій сфері йде наша відчайдушна боротьба за життя. Психологічне ядро особистості простої людини, таким чином, має за весь світ той його зріз, де розвинена її свідомість, відчуття своєї особистості. Але кожен природознавець знає, що є величезна кількість процесів, які протікають поза межами зовнішньої людської свідомості, знаходячись цілком у підсвідомому світі. Тож людина вже сама в собі поєднує два світи: один свідомий, інший - безсвідомий. який безмежно ширший та могутніший від першого, бо утримує увесь її світ, саме існування її сутності.

Завдяки цьому розподілу ми живемо, за образним висловом Платона, в печері, де можемо споглядати за дійсним ходом подій, які точаться ззовні, лише по тінях, що рухаються на стінах тієї печери. Що хотів сказати цим порівнянням Платон? Що істина у самій своїй суті для пересічної людини є неосяжною річчю, що тільки відбитки її вона може спостерігати у тому зрізі довколишнього, який для неї відкритий. Це є основою світосприйняття сучасної людини. Саме з цього виходить уся сучасна наукова парадигма.

Чи є така ситуація статичною і незмінною для людини? Чи справді нездоланним є той горезвісний антропологічний бар'єр, який відокремлює людину від іншого світосприйняття? Розвиток езотеричних напрямків природознавства сьогодні дає чітку відповідь; ситуація, у якій знаходиться сучасна людина, не завжди була такою. Увесь час в історії людства йшли коливання, коли людська свідомість або замикалася на рівні зовнішньої уваги, або ж широко охоплювала величезний простір невимовного світу з його дивними, незаними можливостями та неосяжними принципами життя. Тому магія людини є природно існуючою можливістю цілковитого її злиття з довколишнім світом шляхом трансформації своєї особистості до тієї точки, коли вона починає усвідомлювати й контролювати процеси, що йдуть у безмежжі не проявленого світу. Очевидно, так треба розуміти отой стародавній вислів, що дійшов до нас з дуже сивої давнини.

Дослідження найвіддаленіших етапів історичного розвитку приводить до досить несподіваного висновку: у стародавні часи існували цивілізації, що були внутрішньо набагато більш розвиненими, для яких опанування магічною стороною Знання було простою природною здібністю. Це мистецтво лежало в основі культури майже всього населення. Таких цивілізацій, що вийшли на саму вершину магічного мистецтва - створення нової сфери життя з переходом до внутрішніх, астральних просторів значної частини населення - в історії Землі налічується сім. Вони існували більш ніж за п'ятнадцять тисячоліть до нашої ери. Це вже відома нам культура легендарної Атлантиди та інкська магічна культура, а також зовсім невідомі материкові цивілізації, такі, як північно-племінна, що існувала у свій час на терені Середньо-Сибірської низовини, євразійська магічна культура, що охоплювала мало не увесь материк Євразії.

Збільшення населення Землі у подальшій її історії вже не давало тієї ізоляваності, яка потрібна для визрівання магічної материкової культури. Тому подальші культури такого типу вже розвивались як острівні. Це культура острова Пасхи, острівна цивілізація Бермудського архіпелагу і магічна культура, що у свій час мала поширення на островах Полінезії.

Чому виділено саме ці сім цивілізацій?

Справа у тому, що езотерична культура завжди є підґрунтям усякої етнічної культури, тому напрямків розвитку цього знання

існує стільки, скільки було етносів в історії людства. Тому, щоб не загубитися серед розмаїття того всього, що відкривається, ми зосередимося саме на тих, що були вже згадані як цивілізації найвищих досягнень у розкритті незбагнених можливостей людського духу.

Торкаючись змісту магічних культур, головною метою своїх досліджень ми поставимо розкриття того езотеричного напрямку розвитку, який став провідним для тієї чи іншої цивілізації на шляху до поширеного сприйняття світу. Нас також будуть цікавити їхні досягнення у використанні Знання у суспільному житті і ті філософські узагальнення, до яких дійшло їхнє розуміння довколишнього світу.

У ті часи досягнення філософської думки, через які та чи інша культура передавала своє розуміння світу, стисло формулювались в афоризмах. Текст цих афоризмів записувався на глиняних табличках або вирізувався на камені, маючи вигляд знакових записів або малюнків. То були правила, то були канони, в яких записувалися знайдені закони життя. У більшості своїй вони, як і козацькі правила, виражали співвідношення внутрішнього і зовнішнього, підкреслюючи найбільш вдалі життєзберігаючі позиції. В тих коротких висловах ви знайдете цілу об'ємну палітру сторін життя, яких вони торкаються.

На сьогодні, маючи справу тільки з зовнішньою стороною речей, ми те об'ємне розуміння оточуючого світу загубили. Усі філософські узагальнення, які були і будуть наведені нижче, є чудовим прикладом того, як одне може переходити у множину, і як множина може втілюватися в одному. Здатність людини до такого розуміння і виводить її самосвідомість на той рівень, який зветься пробудженим станом свідомості.

Магічна цивілізація острова Пасхи

Мабуть, із всіх стародавніх культур найближча до християн і тому найзрозуміліша нам була стародавня цивілізація, що існувала колись на острові Пасхи. Мешканці цього острова називали себе урдлами, що означало живі, ті, що живуть. Вклонялись вони духу добра, якого звали Номбо, вважаючи його уламком Сонця на Землі. Через нього урдли вклонялись Сонцю як головній духовній організуючій силі довколишнього світу. Через це, мабуть, свій шлях вони називали шляхом серця, а себе - істинними воїтелями шляху серця. Їхній головний принцип життя висловлювався коротким афоризмом: **«На шляху серця не може бути домагань, , шлях серця - це саме життя»**. Охороняючи дух добра, що жив на острові, вони робили кам'яних ідолів, яких розставляли вздовж узбережжя. Усвідомивши, що змінені пропорції одного і того ж ідола робили його ключем до відповідних енергетичних горизонтів, вони винайшли сім головних його різновидів, що символізували сім психофізичних станів, яких набуває людина у своєму сходженні до вищих станів свідомості. Урдли помітили, що коли ті енергії, які відкривали ключові форми Ідолів, зробити на якийсь час пануючими на острові, то створяться умови для відповідних магічних дій на зовнішньому плані. Тож вони ловили вдачу, конструюючи статуї воїна, хлібороба, рибалки, повелителя погоди. Першу, третю, п'яту і сьому статуї, що зображені на малюнку, вони ще називали за порами року - весна, літо, осінь, зима. Друга статуя вмикала горизонт, який найбільш притаманний був стану воїна, четверта утримувала стан свята, духовного врівноваження, шоста відкривала енергетичні поля для виключно магічних занять. Ставилися ці кам'яні ідоли у відповідних аномальних місцях острова, що значно підсилювало їх дію. Коли виникала потреба той чи Інший горизонт зробити пануючим над всім островом, відповідну статую встановлювали у головній його аномалії. Ця практика поєднувала урдлів з атлантами, але система керування природною енергетикою в урдлів була більш досконалою, бо утримувала в собі більш широкий набір енергетичних горизонтів довколишнього простору.

Дія всіх сил в оточуючому просторі їм була добре відома і широко використовувалась ними. Урдли могли, наприклад, прибирати вагу у великих об'єктів за допомогою сили Наміру, яку вони називали Ману, вільно рухаючи кам'яних істуканів до зони головної аномалії. Збоку це

виглядало, як велична шахова гра магів, коли величезна кам'яна постать зависала у повітрі в енергетичному стовпі, змінюючи пануючі вібрації над усім островом.

Урдли пішли у Світ, збудувавши величезну статую, що відкрила їм шлях у небо. Залишені ними досягнення думки у формі поширених висловів, теж дуже цікаві і наштовхують на серйозні роздуми.

Розглянемо перший, вже приведений вислів. **«На шляху серця не може бути домагань, шлях серця - це саме життя»**. Вихід у другу увагу людини Знань може відбутись тільки шляхом приборкання бажань та упередженості щодо довколишнього. Цим висловом урдли стверджують, що ті пристрасті життя, якими керується пересічна людина у повсякденному житті, не мають нічого спільного із шляхом сходження людини до вищих станів свідомості, що йде через те саме життя. Тобто довколишнє, що оточує людину, може бути помічником у зростанні духу людського і то буде щасливе життя для неї на землі. Коли ж людина керується пристрастями життя, то ніякого зростання немає. Занепад душі, відчай та страдницьке життя - такою є доля цієї людини. Чудово цей вислів перегукується з Ісусовими заповідями: «Не судіть, та не судимі будете». «По вірі вашій і буде вам»,

Наступний вислів піднімає дуже важливу проблему, яка саме зараз стоїть перед людським суспільством: **«Коли бажаси зрозуміти істини, не намагайся перекласти їх дослівно, намагайся знайти їхній відгук у серці»**. Тут урдли стверджують, що інтуїтивне усвідомлення є тим шляхом, який найближчий до розуміння тих істин, що лежать в основі довколишнього світу.

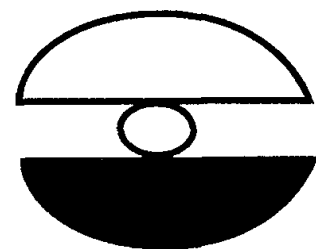

«Коли бажаси зрозуміти шлях життя, не намагайся зрозуміти його з тією швидкістю, з котрою ти живеш». Дуже цікаве зауваження. Урдли тут прямо говорять, що дійсне розуміння життя знаходиться значно глибше і можливе тільки за умови виходу людини з повсякденного плину його часу. Мабуть, саме це твердження і перейшло пізніше у розуміння сталкінгу. Це підтверджує і такий їхній вислів: **«Старайся роіуміти життя самим життям»**. Таке бачення суті і є провідним принципом сучасного сталкінгу.

Як бачимо, не також була культура, цілком узгоджена з тими продуктивними силами, які людина знаходила в оточуючому просторі. Дія цих сил цілком узгоджується з дією рунічних знаків або ж цілих рунічних слів-виразів. З цього виходить, що використання природних сил, які панують у світі, є тим мостом, котрий може поєднати такі різні за формою свого вираження, але, як бачимо, цілком схожі за змістом культури з найвіддаленіших куточків Землі. Тож не знищення та руйнація етнічних культур, а навпаки - їхнє детальне вивчення та розуміння їхнього глибинного змісту ведуть до дійсного поєднання людей, що в кінечному рахунку призводить до розуміння єдиної світової культури, яка розлита у розмаїтті відомих нам на сьогодні форм свого прояву.

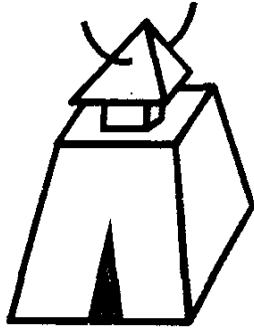
Північно-пле́мінна цивілізація

Народ, що проживав колись на євразійському континенті в північній частині Середньо-Сибірської низовини, називав себе агра-ми. Ця назва асоціювалась у них з богом Агром - духом Землі. Тож вклонялись вони животворному початкові у вигляді духу, знак котрого наведений на малюнку. За їхнім уявленням,

Агр був духом гір у подоби велетня з кам'яних брил. Знак його розумівся як поєднання неба - світле верхнє віко, і землі - темне нижнє віко. Сяюча посередині зиниця уособлювала житгеносну енергію, котра виникала при такому поєднанні. Подібний принцип вже відомий нам з єгипетського езотеричного спадкоємства - священний пест неба, який б'є у ступу землі, що призводить до появи амрїти - життєносного напою богів. Саме цей символ утримують на голові сфінкси на усіх відомих зображеннях цієї центральної міфічної істоти у пантеоні єгипетських божеств.

У місцях виходу сили агри будували кам'яні храми у вигляді чотирикутної піраміди з

відсіченою верхівкою, котра ставала місцем домівки Агра, що споруджувалася на горі піраміди. Постійним місцем проживання агрів були ліс і тундра.

Як ми тепер розуміємо, вони вклонялися не стихійним енергетичним горизонтам, а енергії, що була витокком існування самого життя у довколишньому. Тому магїчні

здібності агрів були неперевершеними, що робило їхні принципи життя незбагненними для сусідніх племен. Мабуть, тому їх боялися і весь час воювали з ними. Від того агри вели замкнений спосіб життя, дуже мало спілкуючись з довколишнім світом. Носили одяг з хутра та шкір, гарно вичинених, взувалися у високі чоботи з м'якої шкіри та

шкіряні або вовняні штани. Підперїзувалися шкіряним паском з срібною або золотою ажурною бляхою. Мали білу шкіру, русяве волосся, голубі очі та високий зріст.

Озброювались короткими мечами з білого металу, з різьбою на лезі і з звірячою мордою на кінці рукояті. Мали також луки і списи. Метал, з якого робилися мечі, виплавляли з природної сировини у конїчних, заглиблених у землю, печах. Домівки будували з товстих дощок, які робили з розмочених перед тим у спеціальному розчині стовбурів дерев. У вікна ставили слюду. Вогнище в середині будівлі викладалося з каменя, над ним ставився казан на тринозі. Мали й домашню худобу - чорних рогатих биків з довгим хутром, схожих на сучасних тибетських яків.

Яке магїчне мистецтво було їм притаманне?

Могли відвернути стрілу у польоті або повернути її на цїль. Вміли на значній відстані подумкп спілкуватись. Жили у квіту чому рукотворному краї, де все мало ознаку їхньої магїчної дії - гори, ліси, ріки.

Для сучасної людини це звучить напрочуд дивно - магїчні дії у природному середовищі. Яка основа тієї дії і чи можливо це взагалі? Результати дослідження цього питання говорять ось про що.

Довколишній простір має складну будову, яку можна назвати квантованпм, дискретно розподіленим континуумом. Кожне дискретне розподілення (по-нашому - енергетичний горизонт або астральна проекція) має свої закономірності організації перебігу енергії, що і відтворює кожну астральну площину як виділену проекцію світу. Завдяки цьому вони і мають можливість співіснувати в одній і тій же точці простору, мало впливаючи одна на одну. Кожен такий горизонт має свій рівень енергетики, свою проявлену феноменальну організацію світу (свої фізичні закони). Взаємовідносини цих світів мають одну особливість - вони можуть бути відкритими один одному через ключову форму, в якості якої можуть виступати звук або форма, притаманна тій чи іншій природній речі. У магїї вони відкриваються просто силою Намїру людини Знання.

У докїллі всяка річ (вода, земля, вогонь, повітря, всяка жива істота або мінерал) має свої, відповідні їй енергетичні горизонти. Складні форми об'єднують у собі багато енергетичних горизонтів, які є фундаментальною основою їхнього існування як цілого.

Тож стародавні маги, надаючи тій чи іншій речі відповідну ключову форму, роблячи речі сили або створюючи у просторі відповідні знакові форми за допомогою Наміру на ту чи іншу дію, одержували змогу керування перебігом енергії з однієї енергетичної площини в іншу. Це призводило до незвичних, феноменальних явищ в оточуючому світі, бо порушувало фізику природних явищ, надаючи людині сили для керування їх перебігом. Опанування мистецтвом володіння цією силою було водночас і суттю так званих магічних дій. Сама людина з цього набувала незвичних якостей, бо ж сама ставала мостом до внутрішніх просторів нуменального (непрояв-леного) світу. Здібності такої людини виходили за рамки тих, що притаманні пересічній людині на сьогодні. Завдяки цьому вона, наприклад, отримувала можливість керувати ростом рослин, впливати на метеорологічні умови, контролювати довколишнє середовище, роблячи його найбільш сприятливим для людського життя.

Ця племінна цивілізація занепала і щезла з лиця Землі, коли основна активна маса населення перейшла у відбудовану ними астральну площину десь у глибині простору. Досягнутий ними рівень розуміння світу може бути зрозумілим з тих афоризмів, які вони полишили після себе. **«Коли є Світло - тоді є і Ніч»**, або ціле складається з двох протилежностей. У сучасній езотериці то є дві якості, що несуть інський та янський початок у довколишньому.

«Коли приходять Світло, не бійся Ночі, би Ніч прийде за Світлом».

«Коли кінчається День, не журися, бо після Ночі прийде новий День, котрий принесе іще бійше радощів, аніж той, що пройшов».

Тож агри розуміли вічний ритм життя і цілком опановували його, завдяки чому з оптимізмом дивилися у день завтрашній.

Цивілізація інків

Цивілізація інків нам знайома з полишених міст і храмових споруд, знайдених на території теперішнього Перу. Інки почали свій розвиток у бік езотеричних знань, вклоняючись сонцю, воді і животворній силі весни. Первинна настройка на такі енергетичні горизонти і призвела до поступового розкриття їхнього внутрішнього світу, завдяки якому вони опановували закони не-проявленого, знали рух за принципом кекіеми, вміли впливати на ту чи іншу подію або природне явище, змішуючи горизонти дії нуменального світу. Їхня цивілізація закінчила земний період розвитку, коли основна маса людей Знань перейшла у створену ними астральну площину. Ота дорога, яка веде у нікуди в пустелі Наска. своє закінчення мала на небі. По тому шляху і пішли інки, коли настав їхній час, пішли, як на свято, танцюючою юрбою. Саме так про це свідчить ретроспективний погляд.

У своїй магії інки використовували місця сили, у яких вони будували свої храми-сходи. що вели у небо. Аномальні зони, котрі вони використовували, були тієї ж самої якості, що і в козаків-характерників в Україні, у яких вони називалися «Білою Церквою» або «Білою Вежею». У цих місцях цілі жмути сліпучо-білих силових енергетичних ліній виходили із землі, стрімко здіймаючись вгору. За цими енергетичними лініями і будували інки свої храми-сходи, які вели в нікуди. Сходження людини тими сходами дозволяло їй послідовно проходити ті психофізичні стани, які набуваються нею на шляху до вищих рівнів свідомості. Кожен храм відповідав одному з цих рівнів і тому мав свою особисту назву та ведучу ключову форму, знак.

Перший храм у сходженні людини до пробудженого стану духу мав назву Астин, що означало - той, що йде, шукаючий. Символом храму було зображення ока птиці.

Другий храм уособлював сходження людини на наступний рівень усвідомлення і мав назву

Нурсоуз, що означало - пробуючий. Символом храму було зображення голуба.

Храм третього ступеня носив назву Гаден, що означало - поступове просування. Символом був образ змії.

Четвертий храм мав назву Остен, що означало - бачення. Символом цього храму був ключовий знак у вигляді оленя, що символізував людину, яка вже осягає закони Всесвіту, дивлячись на небо, але ще стоячи навколішках.

І нарешті п'ятий, останній інкський храм, мав назву Прима, що означало - вступаючий. Його символом було зображення бутона квітки, що розпускається, яке символізувало людину, котра вже здійснюється з колін, осягаючи закони Всесвіту.

Всі перелічені п'ять послідовних психофізичних станів - це ті ж самі сходи Іакова, які можна віднайти в усіх світових езотеричних вченнях. І магічне мистецтво інків від того стає цілком зрозумілим, бо розвивалося тим же шляхом, яким ішли всі світові езотеричні течії.

У своїх пошуках місць сили інки знайшли особливу місцевість, яка зараз відома як плоскогір'я Наска. На цьому плоскогір'ї енергетичні лінії йшли по самій поверхні Землі. Інки відмітили їх проходження стрімкими прямими лініями. Місця, де силові лінії збиралися в лучки, мали особливу властивість, яка могла бути використана у магічних техніках. Вони були позначені особливими знаками. Знаходження людини у цих пучках призводило до різних змінених станів свідомості, що відкривало шлях до широкого кола магічних дій. Так, наприклад, фігура велетенської ящірки її своїй точці концентрації силових ліній призводила до стрімкого виходу людини у тонкому тілі. Більш м'який вихід відбувався через фігуру птиці. Точка концентрації у фігурі павука викидала тонке тіло стрімко вгору або вниз.

Магічна фігура, виконана у вигляді папуги, у своїй центральній точці дозволяла робити перехід до внутрішніх астральних площин і т. ін. Взагалі ці фігури мали багатофункціональне призначення, яке потребує більш детального вивчення. Але одне вже зрозуміло: тут, на цьому плоскогір'ї інки полишили нам увигляді малюнків величній каталог магічних можливостей людини, своєрідну абетку оволодіння людиною магічною дією у змінених станах свідомості.

Майже таку саму абетку магічних настроїв можна знайти у Софії Київській вже у вигляді стародавніх фресок, що знову ж таки підтверджує факт єдності різних культур на рівні тих можливостей, які надає нам невимовне.

Досягнення духовних знань інків відобразилося у таких найбільш поширених філософських узагальненнях:

«Хай буде життя, коли живеш, хай буде смерть, коли помреш».

«Коли ти одержав життя, не старайся відняти його в інших».

«Життя - то с одночасно і смерть. Коли є життя, тоді є і смерть». Відкриттям дуже великої таємниці буття віє від цього вислову, таємниці життя і смерті, що споконвічно стоять перед людиною. Саме вирішення цієї проблеми поклали Інки в основу свого шляху сходження до стану поширеного сприйняття світу.

«Коли життя вже відходить, кинь спроби затримати його, бо це згубна і марна справа».

Так дослівно лунає те, що вдалося зрозуміти з тих записів, що zostалися після них.

Цивілізація атлантів

Зовсім іншим чином у свій час розвинули свою магічну культуру атланти, які існували на материку, колись розташованому на захід від африканського континенту в Атлантиці. Зовні це були високі на зріст, міцної статури люди, зі світлою шкірою і міднорусявим волоссям. Вони досягали високого рівня свідомості і магічної майстерності, використовуючи природні

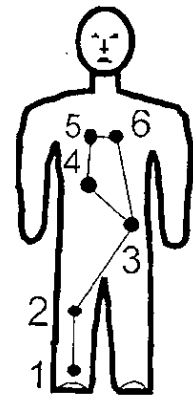
аномальні зони, які називали місцями сили. Тому всі ознаки їхньої культури -будівлі, скульптури, картини - мали різко контрастні природні форми. Завдяки цьому вони ставали витворами сили, тобто ключами до відповідного енергетичного горизонту.

Мабуть, тоді атланти і пішли на той крок у розвитку своєї магічної культури, коли винайшли магічний пристрій, який мало не усю їхню територію робив місцем сили. Цим вони поставили стелю щодо подальшого рівня розвитку своєї свідомості, замінивши набір природних енергетичних горизонтів одним штучним. Це і призвело кінець-кінцем до зниження рівня їхньої свідомості та подальшого порушення законів керування стихіями, що й стало причиною того глобального катаклізму, який знищив материк Атланти-ду разом з її цивілізацією. Основна більш свідомо частина населення все ж встигла перейти у ще недобудовану астральну площину, яка і на сьогодні має вигляд бурхливого моря, як згадку про оту давню помилку.

Атланти досягли високих ступенів у розвитку своїх езотеричних знань. Їхні кораблі, чимось схожі на стародавні грецькі судна, плавали під вітрилами, які надував рукотворний вітер. Одна з їхніх магічних технік сновидінь, за допомогою якої вони пізнавали світ, наводиться далі.

Правило правої п'яти, або магічне мистецтво Великої Ведмедиці атлантів

У магічне мистецтво атлантів входила практика безтілесної присутності у подіях життя і надбання магічної вправності впливу на природні сили та лодієві процеси у довікллі. Методика досягалася шляхом послідовного використання знакових систем самонастройки, які вмикали на тілі людини послідовність кіноварних полів білого кольору, починаючи з правої п'яти (1), далі було праве коліно (2), лівий кульшовий суглоб (3), печінка (4), правий енергоцентр Анаха-та (5) і серце (6). Розміщення точок нагадувало ківш сузір'я Великої Ведмедиці, від чого і пішла назва цієї техніки.

Ківш Ведмедиці і був знаком переходу в тіло сновидіння, знак якого відтворювався у вигляді трилисника у колі та перевернутому трикутнику. Людина у тілі сновидіння входила у відповідний простір, де приймала рішення, в якому часі повинна відбутися мандрівка.

Завдяки цій техніці атланти опанували світ, знали про події, які відбувалися в різних куточках землі, отримуючи відомості про народи, що їх населяли. І коли приходила біда, вони знали, якому вітрові треба наповнювати вітрила їхніх кораблів. І де лежить та

земля, яка прийме їх на життя.

Досягнення їхньої думки сьогодні лунають напрочуд сучасно.

«Коли бажаєш перебудуватись, намагайся бути самим собою». тобто не створюй химер на переході, коли людська свідомість входить у неконтрольований стан.

«Коли чуєш виток життя, не шукай витoku смерті». - не збочуй, йди рівно за ниткою свого життя. Не вертайся, коли йдеш на важливу справу- такий є у нас забобон. Не затримуй уваги на негативних явищах життя, бо вони мають властивість схоплювати людську увагу й зміщувати її у негативну сторону свідомості.

Подальші вислови атлантів мають здебільшого ясне розуміння:

«Люди на вершині свого розвитку не схожі на людей, які були на його початку».

«Магія - це те, що знаходиться поряд з тобою і допомагає жити у світі».

«Людию самому своєму початку маги, і коли ти бажаєш досягнути це мистецтво, треба дивитися у самі свої витoki, а не туди, де ти будеш».

«Люди, які бажають влаштувати своє життя, повинні дивитись відображення його у дзеркалі минулого і майбутнього».

Євразійська магічна цивілізація росів

Культура, яка колись панувала над усією Євразією, центром своїм мала півострів Індостан, де було розташоване головне місто Лонос. Ця цивілізація розвинулася в езотеричному напрямку, поєднуючись з довколишньою природою. Євразійці теж використовували місця сили, які відшукували на всьому материку. Вони будували у таких місцях кільцеві споруди, що підсилювали і акумулювали енергію Землі. Мандруючи через ці кільцеві споруди, які ми зараз знаходимо по всій Євразії, вони і опановували ту велику територію, яку заселяли на той час напівдикі племена. Ті кільцеві споруди вони називали Кронами, дослівно: «вітер, що відкриває шлях у ніщо». Класичні Крони за головний елемент мали зовнішнє кільце каменів, які концентрували енергію аномалії у центрі кола. Друге внутрішнє кільце накопичувало ту енергію, для чого підбиралися відповідні брили каменю. Нарешті, у центрі на мармуровій основі ставилися Ворота, п'ять кроків через які приводили до пересування у просторі за принципом кекінеми (сучасна назва - телепортація). Миттєво досягши відповідного крону, адепт виходив крізь його ворота.

Вони звалися росами, вважаючи себе нащадками більш древнього народу, який існував колись під таким же найменням. Дослівно «роси» означає «той, хто живе розквітлим життям». Ця цивілізація була найбільш розвинена у бік побудування магічних приладів та пристроїв, які робили, вмівло знаходячи енергетично сумісні матеріали. Їхня наука та культура були цілком магічними.

Роси мали високий зріст і обличчя монголоїдного типу, але ближче до європейського. Одягались, широко використовуючи тонко оброблені хутра та вироби із шкіри. Їхня манера одягатись була чимось схожа на мексиканський національний одяг, тільки на голові носили шапки на манер нашої гетьманки, отороченої хутром. Спереду на ній чіплявся значок, виготовлений із золота чи срібла.

Ця цивілізація пішла з Землі, побудувавши свою астральну площину, перехід до якої стався, коли було знайдено місце потужної аномалії, придатної для цього. Це місце на сьогодні відоме як Стоунхендж - мегалітична споруда, розташована на півдні Англії.

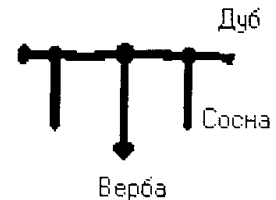
«Дозвольте, але зараз є докази, що то була стародавня обсерваторія, з якої велися спостереження за Сонцем і планетами У цій споруді закладено усі параметри Сонячної системи задля цього го?» - чуємо запит вченого читача. Спостерігати за Сонцем і планетами краще всього з високої гори, де досить прозоре повітря, а не є туманній Англії. Що ж до відповідності параметрам Сонячної системи, то це говорить про те, що магічний пристрій виконано точно, без відхилень від структури довколишнього простору. Параметри Сонячної системи ви можете знайти і в інших магічних пристроях (наприклад, у єгипетських та ацтекських пірамідах) або у живій природі - у листі клену, або ж у гілочці верби і т. ін. Все, що живе, повторює структуру простору, де воно розвивається. Магічні прилади також підкоряються цьому закону, інакше вони не будуть працювати належним чином (ось чому в сучасному західному технологічному суспільстві зовсім немає магічних пристроїв. Втрачено знання побудови «живих» речей, і всі пристрої робляться навмання, тобто без урахування законів організації довколишнього простору, і тому вони «мертві»).

Нижче наведено найбільш поширені усвідомлення євразійської магічної цивілізації, які вдалося зрозуміти:

«Коли конструюєш магічний пристрій, утримуй усі свої думки в підкоренні. Розум повинен бути чистіш і непідвладним нічому Іншому, як тільки тому, що робиш».
«Коли бажаєш знайти матеріал - повинен розчинитися у сутності пристрою, який робиш».

«Не роби пристрій вищим від своїх можливостей, пристрій не повинен володарювати над тобою».

Елементарний пристрій, виготовлений з різних сортів дерева, який використовувався євразійцями для пошуку аномальних зон землі, наведено на малюнку. Принцип дії цього пристрою дійшов до наших часів як лозоходство і використовується в сучасних біолокаційних рамках.

Тут ми трохи зупинимося, шановний читачу. Дуже усе те незвично лунає для нас. Але трохи поміркувавши, ми згадаємо те, що вже відомо на сьогодні, маючи на увазі ті паранормальні здібності, які демонструють окремі люди. Тож те мистецтво, напевно, було більш поширеним у стародавні часи, коли людина була цілком поєднана з природою і над нею не стояли століття техногенного розвитку. Хоч все те і незвично виглядає, але вже не є дивом. Головне, що ми можемо взяти з вищенаведеного короткого опису цивілізацій езотеричного напрямку розвитку, це те, що всякий магічний розвиток починався з вірування, яке давало необхідну настройку на відповідну стихію, аномальну зону або енергетичний горизонт у вигляді того чи іншого бога або взагалі шляхом поєднання з довколишньою природою. Саме час згадати нам, шановний читачу, заповіт Ісуса із Наза-рета: «По вірі вашій і буде вам», з якого виходить, у світлі того, що було написано вище: у що вірите, тим шляхом і підете, яким шляхом підете - тим і станете.

Магічна острівна цивілізація Полінезії

На островах Полінезії проживав колись народ, який називав себе хартхами. що у перекладі означало - народ сили і могутності, який самотньо йде у світі. Хартхи вклонялись морю, в якому вбачали головну стихію світобудови. Духом моря, за їхніми уявленнями, була людина, обплутана водоростями, з довгою палицею в руці. Головний напрямок розвитку - ремісництво, доведене до найвищих станів мистецтва, коли річ стає річчю сили. Знали співвідношення форм, які відкривали відповідний енергетичний горизонт, завдяки чому річ сяjala дивовижною красою та гармонією.

З витесаних за тією ж методикою плит з білого каменя, будували на островах свої храми. Причому кожен з таких храмів будувався відповідно до тієї енергетичної аномалії, що панувала на острові. У стелі храмів влаштовувався круглий отвір, під яким у вихорі хвиль, закручених у точку, будувалася мозаїчна підлога. Барви і нахил мозаїчних плиток підбирались таким чином, що складалось враження, ніби підлога рухається вихором, збираючи енергію до центру під отвором у даху. Через ці храми вони і мандрували снігом, роблячи переходи з острова на острів. Хто ще не досягнув того вміння, здійснював паломництво, перепливаючи море на човнах, проходячи на кожному острові своєрідну поступову трансформацію. З головного острова, де був збудований золотий храм, вони і пішли в астральну проекцію, коли досягли найвишого стану розвитку.

Досягнення їхньої думки теж дуже цікаві і, мабуть, будуть корисними і для нас.

«Життя не укладається у самому житті, життя укладається у тому змісті, котрий ти зуміє йому надати», - правило, яке стверджує, що закон вільної волі, пануючий у

Всесвіті, робить людину головним творцем своєї долі. «Життям потрібно займатись, його якість залежить від самої людини», - стверджують цим висловом хартхи.

«Річ - не камінь, а-іє і камінь - не річ». Цим афоризмом хартхи застерігають від штучного поєднання двох дуже близьких, але різних понять - магічного пристрою і довколишньої природи. Магічний пристрій є елемент природи, але тільки якоїсь її частки. Змішування цих понять веде до глухого кута у розвитку езотеричного знання і до наступної деградації його носіїв, що стають залежними від недосконалої системи магічних усвідомлень, закладених у пристрій. Підтвердженням цього є подальші афоризми хартхів:

«Роблячи річ, не забувай, що ти живеш, і не давай речі панувати над тобою».

«Роблячи річ і опанувавши їїасшиьки, иаскїькк це потрібно, не опускай їїнижче себе настїьлки, щоб вона не потягла тебе за собою».

Бермудська магічна цивілізація

На островах Бермудського архіпелагу в свій час існувала магічна цивілізація, яку розвинули ті, що називали себе проотами. дослівно - могутні, діти могутнього. Витоком їхнього езотеричного знання стало сходження до вищих станів свідомості через поклоніння острівному духу Боурсу, якого прооти уявляли згустком енергій, що з'являється у сильний шторм, знайомий нам як око бурі. За легендою, той дух народжувався на морі у сильний шквальний шторм з дощем, у момент, коли б'є блискавка. Отже, три горизонти стихій було покладено в фундамент їхньої первинної настройки - вода, повітря і вогонь у формі блискавки. Тож на вершині своєї езотеричної майстерності вони вміли керувати стихіями, завдяки чому швидко плавали в своїх човнах, створюючи супутні течії в воді. Володіли тією магічною майстерністю, яка була притаманна всім минулим на той час цивілізаціям. Прооти не створили спеціальної астральної площини, а пішли у світ, використавши земну астральну проекцію повітря. Тому вони знаходяться найближче до людей, і ті випадки чудової допомоги людям у критичних ситуаціях на землі і на морі - то справа їхніх рук. Мабуть, саме інтуїтивне прозріння цього факту і дозволило О.Гріну записати своє оповідання про дівчину, що біжить по хвилях.

Найкраще за них скажуть ті вислови, які вони залишили після себе, записавши їх на кам'яних та глиняних табличках.

«Чуючи світ, не будь ним». Тут проти застерігають від можливості повного розчинення, коли губиться особистість людини у тих просторах, які вона відкриває.

«Керуючи вітром, треба стати вітряним, як повітря».

«Якщо хочеш стати як дух, вклоняйся йому, а не собі».

«Не думайте про те, що не ваше, не мисліть про те, що не лежить на вашому шляху».

Цей вислів чудово перегукується з висловом атлантів: «Коли чуєш виток життя, не шукай витoku смерті». Або з характерницьким: «Вмій робити те, що бажаєш для себе сам».

І ще: **«Будь людиною у всьому, зоставайся у всьому самим собою».** Чудово перегукується цей вислів з Ісусовими заповідями. Це постійне нагадування щодо збереження своєї особистості дуже цікаве. Справа в тому, що під час сходження на вершину магічної майстерності питання збереження своєї особистості стає першорядним, тому що виникає велика загроза згубити себе серед тих могутніх сил, що людина відкриває. Згублення особистості веде до припинення еволюційного розвитку духовного плану людини, бо зникає основа, завдяки якій це стає можливим.

Які висновки ми можемо зробити у світлі того, що було нами наведено вище?

Усі цивілізації суто езотеричного напрямку розвитку використовували енергетичні горизонти непрямого світу, наближаючи ці горизонти до земного плану буття шляхом

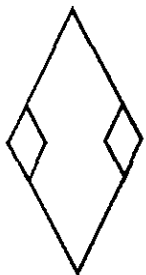
створення цілої мережі святилищ, що покривали майже уст територію проживання їхньої культури. Завдяки цьому вони одержували можливість утримувати змінені стани свідомості в повсякденному житті, що сприяло значному розширенню сфери діяльності людини, різко підвищуючи її можливості в керуванні процесами в доколишньому світі. В наведених вище зразках досягнень філософської думки стародавніх часів молено прослідкувати і ті первинні витoki, що в подальшому розвинулися у цілі філософські системи, дали напрямok розвитку багатьом езотеричним течіям та релігійним віруванням. Це досить велика тема, що потребує окремого дослідження, час якого ще повинен прийти.

Шлях «тръох багать» у скіфській магічній традиції

Може виникнути досить вірогідне запитання: «А з чого починалися ті магічні традиції, що були притаманні населенню України?» Відповідь на це запитання потребує досить широкого та ретельного дослідження, і ми, шановний читачу, напевно, не в змозі будемо досить ґрунтовно висвітлити цю тему у невеликій за обсягом книзі. Бо ж надбання це досить розгалужене і має декілька витоків, що склалися протягом такої бурхливої і зовсім непростої нашої історії.

Минули століття. Спадкоємцем магічного мистецтва хорів став інший народ. Колись по степах Урми-України на прудких напівдиких конях скакали дивні вершники у гостроверхих хутрянних шапках. Ставлячи високі конічні намети посеред поля, вони деякий час жили осілим життям, щоб за мить знятися і зникнути у безмежжі степу. Після себе вони залишили витвори з срібла та золота, довершеність яких незрівнянна і на сьогодні. Хто ці люди, що поєднали кочовий, напівосілий спосіб життя з такою високою та філігранною технологією? Ім'я цьому народові - скіфи. У перекладі це слово означає степові люди. Досягнення в образотворчому мистецтві свідчать про їхній високий рівень самоусвідомлення. Яке езотеричне підґрунтя лежить у культурі цього етносу? Таке запитання було нами поставлено. І ось що вдалося відкрити.

В езотеричних культових традиціях цього народу існувала техніка сходження людини до вищих станів свідомості, яка мала назву шляху тръох багать. Людина, яка проходила перше багаття, відкривала так званий перший лінгам у своєму енергокомплексі - перші ворота, що є заставою людського духу і які закривають йому вихід у безмежжя простору. (Лінгам в індуїстській езотериці - ворога; у лаоській - механізм незворотного вмикання резервних функцій людини при досягненні нею відповідного рівня духовного розвитку). Внаслідок цього в посвячуваного вмикалося на повну потужність так зване нижнє кіноварне поле, яке має назву дань-тянь у китайській езотеричній практиці. Формувалось та посилювалось ядро волі. Внаслідок цього скіф ставав воїном-захисником.

Цю техніку проходив у скіфів кожен юнак, бо все чоловіче населення тих часів виконувало в першу чергу роль воїна-захисника, чим би іншим воно не займалося у мирні часи. Перше багаття запалювалося вночі під час повного місяця. Посвячуваний входив у багаття в зміненому стані свідомості, який досягався відкриттям відповідного енергетичного горизонту в енергокомплексі людини за допомогою ключового знака - магічного ромба. Техніка другого багаття виконувалася після досягнення людиною відповідної зрілості, коли розуміння істинного значення доколишнього вже пробивало свої перші паростки у самосвідомості людини. Цей ритуал виконувався вдень при

яскравому сонці. Воїн входив у вогонь у зміненому стані свідомості, відкриваючи відповідний енергетичний горизонт самонастройки ключовим знаком у вигляді золотого кільця. З виконанням цієї техніки в людини відкривався другий лінгам. другі ворота на

дорозі звільнення її духу. Ці ворота знаходяться у грудях кожної людини - у четвертому головному, одному з найпотужніших енергоцентрів в Анахаті-чакрі. При цьому усі нижні, земні енергоцентри (включаючи Анахату-чакру) переходили в якісно інший, потужний режим роботи в золотому спектрі енергій. На енергетичному тілі каузального плану людини - коконі, з'являлося енергетичне кільце сили. Воїн набував здібностей мага, отримуючи доступ до оволодіння енергією стихій у довколишньому світі. Від чого з'являлась можливість впливу на перебіг подій у зовнішньому житті. Така людина у скіфів виконувала функцію оберєга, тобто ставала тим, хто оберєгав та гармонізував довколишнє життя. Ім'я її - Хранитель.

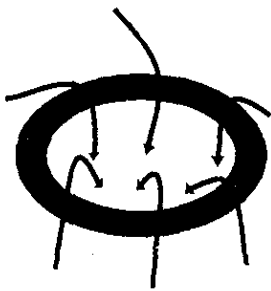
Трєте багаття в скіфській традиції людина проходила в зрілі літа. Небагатьом вдавалося досягти цього рівня за одне життя. Трєте багаття запалювалося під час заходу сонця, коли його червоні промені проходили крізь вогонь, зливаючись із ним.

Посвячуваний входив у багаття в і зміненому стані свідомості, умикаючи енергетичний горизонт відповідної настроїки за допомогою знака у вигляді золотої точки. Під час посвячення золотий промінь падав на тім'я людини, відкриваючи третій лінгам. спускався у нижній дань-тянь і йшов далі у ноги. Внаслідок цього при входженні у багаття людина зникала у золотому спалаху. Посвячуваний з цього набував якості відуна, людини, що вела за собою інших по житті. Всі таємниці буття розкривалися перед нею.

Набутий при проходженні третього багаття рівень самоусвідомлення і дозволяв робити ті мистецькі витвори з золота, що дійшли до наших днів. Вони мали функцію оберєгів, які захищають людину у житті від негативних впливів ззовні. Отже, виходить, що скіфи цілком володіли езотеричними техніками, які лежали в основі виховання усього дорослого населення.

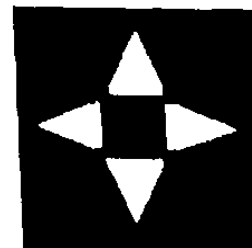
У побуті скіфи широко використовували знаки, за допомогою яких захищали свої домівки. Наприклад, знак, що зображений на малюнку, ставився над входом у житло і закривав доступ до нього ззовні, з астральних проекцій.

Знак у вигляді червоного тору ставився на голову хворої людини і дозволяв стирати негативну інформацію, що за життя накопичувалась у людині. Важливість такого заходу, без якого неможливо було поставити хвору людину на ноги, особливо підкреслюється у сучасній психотерапії. Тор скіфів проходив усе тіло людини, вбираючи негативні настроїки - які залишилися у людини після перенесених хвороб чи тяжких ситуацій у житті.

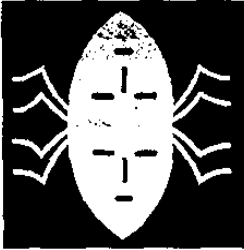
Відновлення функціонального рівня систем внутрішніх органів досягалося знаком, виконаним у вигляді зеленої кулі. Куля ставилася на

голову людини, входила в неї. стаючи яскраво червоною, і проходила по усьому тілі, корєгуючи усі аномальні відхилення. На сьогодні цей метод мага своє відображення в так званій царській таблетці, яка, проходячи системою травлення людини, виконує ту ж функцію, що і стародавній скіфський знак. Увімкнення сили опорно-рушійного апарату людини досягалося знаком, який ставився на її нижню зону хребта. Така самона-стройка давала силу, мужність, твердість та незламність духу в подоланні перешкод та негараздів у житті.

Зовсім незвичні людські можливості відкриває останній знак скіфської магії, який наведено на малюнку. Це знаменита подвійна маска, що в ті часи була сакральною таємницею

скіфських жерців. Обидві маски виконувались із золота, з більш темного - верхня і світлішого, майже білого - нижня. Маски використовувалися здебільшого жерцями і вмикали в людині, при одягненні її на обличчя, здібності до ясновидіння подій минулого, майбутнього та сучасного.

З усієї, наведеної вище езотеричної спадщини - до наших часів дійшла лише техніка першого багаття, коли юнаки та дівчата, поєднуючись з довколишнім степом через покладання вінків з квітами на голову, стрибають через багаття у ніч на Івана Купала, проходячи таким чином через очищення та пробуджуючи нові сили для подальшого проходження непростим шляхом людського життя.

Три багаття скіфів - то було в минулому. На сьогодні життя людини якісно інше, воно відкриває зовсім Іншу сторону буття, але загальний принцип вивільнення духу людини, мабуть, залишається незмінним. Кожен у своєму житті проходить аналогі трьох багать у тих чи інших життєвих ситуаціях. З цього виходить, що кожна людина йде шляхом зростання своєї свідомості та набуття нових якостей за правилом трьох багать, відкритим і опанованим скіфами. Бо ж немає перед людиною більшого і важливішого завдання у житті, як вивільнення свого духу та поширення своєї самосвідомості.

Тут, шановний читачу, ми з тобою і зупинимось. Якось по-чуд-ному все у нас виходить. Всі ті сили мають місце. - говорить нам стародавня наука. Наш сьогоднішній досвід, накопичений за життя, говорить про інше. Як тут порозумітися?

І тут нас чекає ще одне, мабуть, найдивовижніше. Все залежить від того, у якому полі загального психологічного настрою працює людина. Для однієї людини все це є, все це працює, для іншої - цього немає, не існує. Чому це так? Яке розкриття відбувається в людині у першому випадку, що їй дає можливість розуміння тих сил, які лежать у самій основі довколишнього світу? І що закривається у другому випадку, через що тільки одна площина світу стає місцем її життєдіяльності? Сам зміст відповіді на таке запитання, мабуть, торкається самої основи людського життя і лежить у його вічних таємницях: «Що є людина? До чого веде її життєвий шлях?» Пошук відповідей на них можна простежити у філософських системах стародавнього світу, що досягли свого остаточного завершення у часи розквіту держав Межиріччя.

Розвинена у часи Межиріччя філософська система стала витокком двох поглядів, двох підходів до розкриття змісту людського життя, один з яких, цілком езотеричний, призвів до розвитку магічної культури стародавнього Єгипту. Відгомін знань тієї культури дійшов до наших часів у вигляді карт Таро.

Друга гілка цього знання, яка мала більш філософський зміст, з часом була загублена. Її відродження у наш час призвело до відтворення системи Великих арканів Міге, що означає - шлях до вищих станів свідомості.

Про цю систему в нас з тобою, шановний читачу, і піде подальша розмова.

Частина третя

Система Великих Арканів Міге

Раніше ми зіткнулися з цікавим явищем. Всі цивілізації, що в основу свого життя покладали розвиток магічної сторони людини, в тої чи інший спосіб підсилювали пануючі егрегори, роблячи місцем сили всю територію свого проживання. Досягали цього як за рахунок підсилення природних аномальних зон шляхом будівництва кільцевих кам'яних структур (кронів у євразійців та храмових споруд у полінезійців), так і за рахунок встановлення кам'яних ідолів. Таких, наприклад, як на острові Пасхи чи у нас в Україні, де колись були встановлені ідоли, що отримали в народі назву кам'яних баб.

Найбільшого розвитку таке мистецтво, як свідчать дані ретроспективного пошуку, досягло у свій час в Атлантиці, де використання місць сили з метою поширення свідомості, у сприйнятті світу поступово перейшло до особливого, характерного виконання будівель, скульптур, гончарних та художніх виробів, які ставали тими ж ключами сили, що н ідоли. Чого в такий спосіб добивалися стародавні митці? Досягнення езотеричних знань на сьогодні говорять ось про що. Людина має ще одну систему регулювання на рівні підсвідомого сприйняття довколишнього світу. Через неї вона здійснює енергетичну взаємодію із світом непрямого на рівні свого біоенергокомплексу-Усвідомлення та оволодіння людиною цим енергообміном призводило до виведення цієї системи на передній план у її взаємовідносинах з оточуючим середовищем. Така трансформація робить людину чутливою на духовний дотик щодо подій у довколишньому світі. Вона починає знати істинний стан речей через інтуїтивне сприйняття. Нервова система такої людини стає «зімкненою» з світом непрямого, так би мовити, напряму. У цьому випадку про неї можна сказати, що вона стає злиною з простором на його нуменальному рівні.

Врівноваження внутрішнього і зовнішнього, яке при цьому досягається, надає чудової властивості узгоджувати свої дії та вчинки з істинним станом речей у довколишньому. Така природно закладена у людині властивість вельми важлива, бо дає відчуття внутрішнього голосу, що веде її в житті і допомагає правильно обирати той єдиний шлях, по якому вона повинна пройти.

На сьогодні людину можна-порівняти з пішоходом, який перетинає перехрестя в бурхливому потоці автотранспорту, зовсім не маючи ніяких уявлень не тільки про правила дорожнього руху, а й зовсім не враховуючи отой потік. Такий стан людини в житті східні езотеричні вчення порівнюють з колесом Сансари, в якому людина має муку від життя, безплідно борючись з лихою долею, яку сама постійно спонукає своїми діями.

Подальше дослідження підвалин езотеричних культур прадавніх цивілізацій свідчить: опанування мистецтвом поширеного сприйняття світу надає людині можливість прямого впливу на енергетичну основу, що формує самі події плани життя в довколишньому. Саме розвинення таких здібностей і називали стародавні люди магією, а тих, хто володів нею, звали людьми Знання. Таким Знанням у нас в Україні володіли характерники-кіри з Запорозької Січі, яке вони широко застосовували в бойових діях для захисту своєї землі. Така таємниця крилася за химерними, як на сучасний розсуд, ідолами та храмовими спорудами прадавніх цивілізацій. Їхні ритуали, мистецтва та вірування складали основу іншої культури, що вела до зовсім іншого способу життя людини на Землі.

Це відкриття дозволяє новим поглядом дивитись на змістовність етнічної культури того чи іншого народу. Приклад атлантів, як тепер стає зрозумілим, не згас у п'яті тисячоліть. Їхнє мистецтво надання ключової форми речам побуту, що дозволяло людині повсякчасно

знаходиться у стані поширеного сприйняття світу з його істинним розумінням подій у довколишньому, і призвело в подальші часи до формування етнічних культур. Мова, речі побуту, художні вироби, традиції та вірування прислужували в таких культурах одній цілі - утриманню людини в стані того ж інтуїтивно-істинного сприйняття світу, бо тільки це врешті-решт гарантувало здорове та щасливе життя. З цього стає зрозумілою духовність усякої етнічної культури, що опирається у своїй основі на силу пробудженого людського духу.

Ми постійно говоримо про інший спосіб життя людини на землі. У чому ж полягає його відмінність від сьогоднішнього? Майже нічим зовні. Різні способи взаємодії з довколишнім панують в середині самої людини. Один із них веде до розквітлого її життя, а інші - до його занепаду. Щоб пояснити цю різницю, спробуємо навести ті переваги, які отримує людина, що зростає у незруйиова-ному етносі.

Пам'ятаю, мій дідусь брав мене ще зовсім малого з собою на базар. Тоді просто неба на великій площі продавалося все - від зерна, кавунів і овець до всякого реманенту, плугів, косарок і т. ін. Ось дідусь підводить мене до великої купи кавунів і, показуючи на один з них, говорить: «Піди, візьми он той, та й той теж». Всі ті кавуни, вибрані дідусем у такий спосіб з величезної купи, завжди були напрочуд стиглими та солодкими. Підходимо до отари овець, що продавались. Дідусь каже хазяїну:

- Піди приведи он ту.

- Чому саме ту? - питає зацікавлено хазяїн.

- Тому, що вона ніколи не хворіла, - відповідає дідусь.

І ще такий приклад. Збирається дівчина виходити заміж і приводить у хату жениха знайомитись. Побачила його її мати і каже після тих відвідин: «Він тобі не пара». Так воно завжди і виходило.

Що ще знали у ті часи? Знали, де можна поставити хату, а де не можна; де копати колодязь; як доглядати за дитиною, щоб зростала здорова. Вчасно привчали дітей робити ту чи іншу роботу, щоб були працьовитими. Навчали відчуттю міри у всьому. З того виходила врівноважена та поміркована людина. Знали, за допомогою чого лікувати ту чи іншу хворобу, коли треба сіяти пшеницю і садовити всяку городину, і де, на якій землі врожай буде найбільшим. Навчали, як і коли вдягатись, що і коли говорити.

Те знання, поступово поширюючись, переходило в мистецтво життя, в якому людина дуже рідко давала хибу чи в оцінці ситуації, що склалася, чи у виборі життєвого шляху.

Пам'ятаємо характер-ницький принцип щодо цього: «Вмій робити те, що бажаєш для себе сам». Те мистецтво розуміння істини вдосконалювалось все життя, то було головне надбання, за яке діставалася людині шана або ганьба, незалежно від її зовнішньої фізичної сторони: зросту, сили чи вроди. Батьки пишалися дитиною, яка гідно вела себе в житті. І великим нещастям для них ставала непоміркована, лукава до людей дитина, що зростала у сім'ї.

З того всього виходив добробут та заможне щасливе життя, у якому людина впевнено проходила дорогою своєї долі. Поглиблення того знання вело до характерництва, яке проявлялося не тільки на полі бою, а і в повсякденному житті. До таких людей ходили за порадою, зверталися за допомогою в скрутній ситуації.

Знищення того всього, перехід тільки на книжну мудрість, зробили людину безпорадною, згубили те глибинне відчуття істини, до якого вона невтомно прагнула.

Руйнація таких культур, внаслідок захоплення людської уваги суто технічним розвитком суспільства, призвела до виникнення загальної або ж атрибутивної культури, що стоїть на уламках етнічних культур. Вона прислужує одній цілі - всілякому розвитку евристичної стелі у концептуально-логічній діяльності людини. Така людина в пошуках істини в змозі

оперувати тільки тією інформацією, що йде через відповідні органи відчуття. І така взаємодія з довколишнім замикає людину у самій собі, робить її безпорадною щодо розуміння змісту тих подій, що точаться довкола. Безкінечні помилки у прийнятті рішень заганяють людину в глухий кут, у якому її відчайдушна боротьба за життя йде вже тільки за рахунок розвитку науки та техніки. Плоди такого одностороннього розвитку людства ми на сьогодні і пожинаємо у вигляді загубленої екології та падіння моралі разом з поширенням хвороб, боротьба з якими ніяк не досягне свого переможного кінця.

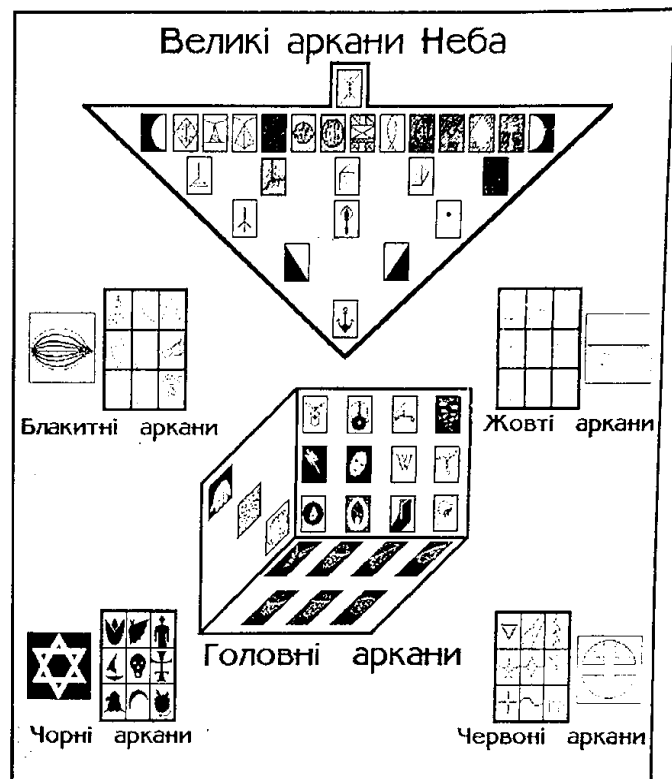
Загальна сучасна культура, таким чином, піклуючись про людину на словах, на ділі ж веде її до занепаду, роблячи слугою техногенного розвитку суспільства.

З тих стародавніх джерел, про які ми говорили в попередніх частинах книги, витікає важливе свідчення: у ті часи існували цілі цивілізації, які своє життя будували зовсім за іншими принципами, покладаючи в основу свого розвитку розкриття іншої, більш звеличеної сторони людини.

У другій частині книги нами наведено найбільш поширені афоризми, що склали філософські погляди людей Знання на зміст життя в ту сиву давнину. В основу філософії тих стародавніх часів було покладено ідею розвинення в людині духовного початку. Такий шлях зростання людської свідомості в езотеричних вченнях отримав назву сходів Іакова, підіймаючись якими, людина проходить сім поступових трансформацій, набуваючи при цьому відповідних станів свідомості. Як ми говорили раніше, людина досягає стану всеохоплюючого розуміння довколишнього життя, врівноважуючи плани внутрішнього світу із зовнішнім. Але шлях до того стану досить довгий та карколомний. Всі езотеричні школи світу, кожна на свій манер, торують свій шлях до нього.

Людина в зростанні своєї свідомості, як це видно з того спадкоємства, що лишили нам прадавні цивілізації, проходить дуже схожі психофізичні стани. Це вказує на існування якоїсь єдиної системи, в якій розвивається кожна людина. Пошуком тієї загальної системи займалися майже усі езотеричні течії як Сходу, так і Заходу. У цьому дослідженні ми спробуємо зупинити твою увагу, шановний читачу, на одній досить вдалій, як на наш погляд, системі. Мова йде про систему Великих арканів карт Міге, що в перекладі означає «шлях до вищих станів свідомості».

Великі аркани Міге, як і широко відомі аркани Таро, відтіняють різні боки однієї і тієї ж філософської системи, яка в свій час набула розвитку в древніх державах Межиріччя. Система карт Міге відкриває складність структурних взаємовідносин біоенергокомплексу людини з довколишнім світом. Вчені говорять про існуючі архетипи як у розвитку людської особистості, так і в процесах суспільного життя. Саме змалюванню сил, що надають можливості самого існування того чи іншого якісно відмінного архетипу і прислуговує філософська система карт Міге.

Система Міге складається з вісімдесяти чотирьох карт (див. схему), з яких двадцять дві належать до Головного аркана, що лежить у центрі всієї системи. Це, так би мовити, земний план людського буття. Його внутрішня структура має об'ємну будову і складається з трьох площин: площини карт часу - минулого, сучасного і майбутнього; площини карт головних психофізичних станів, що набуваються людиною під час сходження її свідомості по сходах Іакова; і площини карт, що забезпечують людині проходження шляхом зростання своєї свідомості.

Подальші тридцять шість карт утворюють чотири малих аркани по дев'ять карт у кожному. При цьому дев'ята карта лежить у центрі чотирикутника з восьми карт, що дає схематичне зображення малого аркана як восьмикутної зірки з точкою в її центрі.

В решті карт описується те, чого немає в інших подібних системах. То є Великі аркани Неба - карти, які відображають ті принципи, що лежать п основі будови довколишнього світу.

Чотири малих аркани мають кольори - чорний, червоний, жовтий та блакитний (див. схему). Якщо провести паралель з арканами Таро, то це чернь, воїни, пастори і правителі.

При цьому чорний аркан уособлює в собі сили, якими керується людина за власним розсудом. Їхнім знаком є біла шестикутна зірка.

Червоний аркан уособлює в собі ті сили, що є природними, які підтримують людину. Знаком цього аркана є сфера з пересіченими під прямим кутом вертикальною та горизонтальною смугами.

Карти малого жовтого аркана - карти поради та настанови на вірний шлях з боку ієрархів світу. Їх знаком є половина горіхового плоду.

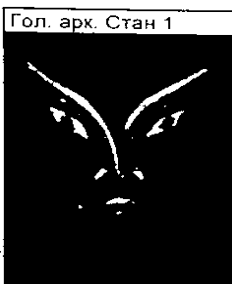
Карти малого блакитного аркана - це карти ведення людини з боку сил Всесвіту. Знаком цих карт є ціле зерно горіха, що вказує на їхню повну самостійність щодо прийняття рішень у веденні людини.

Поширене тлумачення карт малих арканів наведено далі.

Головний аркан

Головний аркан має об'ємну структуру, яка кожної миті організовує простір дії людини в її поступовому сходженні до вищих станів свідомості цих станів свідомості.

Аркани станів

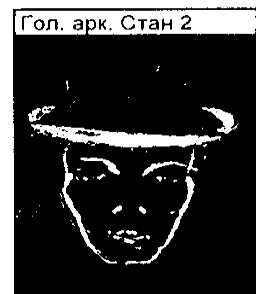

Сім карт, розташованих у горизонтальній площині, змальовують психофізичні стани, які проходить людина при зростанні своєї свідомості. Це, так би мовити, архетипи головних станів, яких людина набуває на шляху до поширеного сприйняття світу.

Карти архетипів психофізичних станів, яких досягає людина при сходженні до вищих станів свідомості, починаються з зображення звіриного образу на першій карті. Цей образ символізує первісну, інстинктивну природу людини, що діє в житті підсвідомо.

На другій карті відображено стан, коли те усвідомлення вже приходить. Подив та непевність читаються на обличчі людини, що починає розуміти взаємопов'язаність подій у довколишньому світі.

Це дуже цікавий стан розвитку людської свідомості. Саме тут людина відкриває закони, що діють у світі, і з подивом та повагою спостерігає за

їх точним виконанням в довколишньому. З цієї карти починається відкриття людиною пануючих у світі закономірностей. На цій сходинці людська увага цілком зосереджена на зовнішньому плані життя. Її погляд на довколишнє цілком захоплений феноменальним зрізом світу, з якого витікає її матеріалістична позиція.

Який це має наслідок? Техногенний розвиток суспільства за рахунок розвинення науки та техніки. Все інше - філософія, культура, що набирає загального, атрибутивного характеру, обслуговує цей стан людської свідомості. За прикладами не треба далеко ходити, саме в такому суспільстві ми і живемо зараз.

Спроба з таких загальних позицій організувати соціум, дати людині справжнє щастя в житті, позбавленому злиднів, хвороб та різних вад, ні до чого не приводить. Виникає парадокс - Існування дуже низької свідомості людини поряд із значним розвитком науки та техніки, і як результат - виснажуюче використання оточуючого середовища. Спроба спертися на зовнішній бік світу нічого не додає щодо пізнання внутрішніх, глибинних законів його існування. Більше того, панування такого підходу до пізнання зовнішнього світу призводить до остаточного руйнування та знищення тієї духовної культури, що вироблена протягом тисячоліть тим чи іншим етносом. Бо ж з позиції загальної, атрибутивної культури то є пережитки старого, що вже не несуть у собі ніякого сенсу. В нас в Україні говорять про «шароварну» культуру, зовсім не помічаючи за нею розвиненої внутрішньої культури спілкування людини з оточуючим світом, що надає їй істинного розуміння процесів, які точаться довкола.

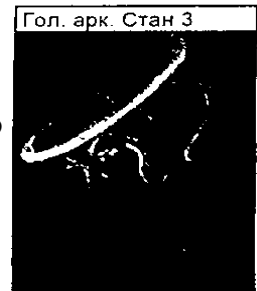
Саме такий стан розгубленості та невпевненості описує третя карта. Філософи стародавнього світу знали, що це тяжкий стан розвитку людського суспільства, у якому людина забуває про саму себе. Тому третя карта фіксує стан паніки та хаосу свідомості, занепаду духу. Відкриті закони, такі надійні у вжитку щодо явищ природи, зовсім не працюють на духовному плані людини. Всілякі спроби механічного перенесення їх на план суспільного життя людини

закінчуються крахом. Саме у цей час погляд людини зосереджується на внутрішньому світі, де вона і подивом знаходить зовсім інший спосіб спілкування з довколишнім. Наступає прозріння, все стає на свої місця. Відчуття істинного розуміння процесів у оточуючому світі через інтуїтивне сприйняття вже має місце. Людина переходить на четвертий щабель сходів Іакова і вже з оптимізмом дивиться у своє майбутнє. Саме таке оптимістичне просвітління ми читаємо на обличчі людини на четвертій карті головних арканів карт Міге.

Стан нової зібраності, готовності до дій і терплячого чекання зображено на цій карті. Але не все так просто. Все людське ество має настройку щодо старого сприйняття довколишнього. Розкриття та пробудження нових горизонтів свідомості в енергокомплексі людини, що надають їй можливість доторкнутися до істинного розуміння стану речей у довколишньому, призводить до кардинальної перебудови її самої. Вся система енергообміну при цьому переходить на інший рівень. Тож звернення людини до своїх глибин призводить до вмикання таких сил, які роблячі. зовсім неможливим життя за старими принципами та уподобаннями. Всьому цьому настає кінець.

Цей тяжкий для людини період описує п'ята карта, де зображено обличчя в стані розпачу та безвиході. Зневіра людини сягає того рівня, коли вона вже нічого від життя не чекає. Дуже нелегко. Саме у цей час людина починає розуміти справжній зміст свого життя, і ті її помилки та

відхилення, що сталися у ньому, тяжким каменем лягають на душу. Ця друга криза в сходженні людини до вищих станів свідомості найбільша і найболючіша.

Нарешті цей період закінчено, людина набуває нового психофізичного стану, який дозволяє їй без перешкод взаємодіяти з довколишнім, знаходячись цілком у гармонійному

співвідношенні щодо нього. Саме цей стан духовного просвітлення та відстороненості від зовнішнього світу змалює шоста карта, де зображено обличчя людини, що посміхається лише очима, які випромінюють світло. На цьому етапі людина стає нарешті такою, якою вона насправді є - магічною істотою, що вільно керує перебігом подій у довколишньому, стаючи невід'ємною часткою світу.

На сьомій карті сходин Іакова зображено обличчя людини, розуміння якою законів, що керують Всесвітом, набувають всеохоплюючого характеру. Це стан Будди, що своїм розумінням сходить до найвищих висот, яких в змозі досягти людина. Задум Бога, його розсуд стає їй

цілком зрозумілим. Набуття такого стану виводить адепта за межі того світосприйняття, що притаманне простій людині.

Отже, нами наведено сім архетипів людської особистості, яких набуває людина, підіймаючись сходами Іакова. Цю послідовність архетипів можна прослідкувати майже в усіх езотеричних вченнях, що відомі на сьогодні.

Наприклад, першим шаблем у сходженні християн є покаяння, очищення від гріхів, коли людина, оглядаючись на минулий життєвий шлях, починає розуміти, що все в житті повторюється раз у раз, утворюючи замкнене коло, з якого зовсім немає ніякого виходу. Вона полишає свої сподівання на краще і відходить від зовнішнього,

мирського через очищення та покаяння. Для сучасної західної людини це є бачення чогось вже Іншого за буденним перебігом подій. Тож Бачений є першою сходинкою на шляху до вищих станів свідомості. Другим шаблем для людини є пристосування до отого нового, побаченого. Для західної людини це пошук того психофізичного стану, що веде до дій у другій увазі. **Прагнення** - другий її шабель на сходах Іакова. Для християн - це упокорення та прощення. Людина звертає свій погляд тільки до Бога, всі справи на цьому світі покладає на дію Божої сили, зовсім відходячи від мирських справ. Третій шабель для західної людини є **Діяння** через стан другої уваги, який розуміється у східних езотеричних вченнях як стан «недіяння». У християн така дія - то любов, як засіб трансформації зла. любов, що розчиняє дію людського Его. Четверта сходинка для християн є поєднання своїх дій з силою Божою, що веде і вказує шлях людини до Бога. Для західної людини то є **Супроводження** ієрархів світу, яке веде до розкриття здатності відчуття місця і часу дозволеної дії. П'ята сходинка в християнському езотеризмі - то є стан духовної благодаті, упокорення в ній. Для звичайної людини то відчуття істини в її діях, що дає голос розвиненої **Інтуїції**, коли всі дії автоматично йдуть у руслі життєвих планів у довколишньому. Шоста сходинка у християн є усвідомлення Бога в собі і в усьому довколишньому. Для західної людини це стан набутого нового розуміння світу, з яким до неї приходить **Мудрість** через пізнання тих істин, що лежать в основі довколишнього життя. Сьомою сходинкою для західної людини стає набуття стану **Істинності**, що символізує падіння останнього бар'єра, який відокремлював людину від світу. Для християн це стан злиття з Богом через відречення від усього земного, прийняття схимни. Все наведене вище переконливо засвідчує - у житті люди за своїм внутрішнім розвитком займають різні шаблі сходів Іакова. Той розвиток зовсім мало залежить від освіченості і від того ступеня технічного прогресу, якого досягло суспільство,

де та людина живе. Не залежить він і від того, якого становища досягла людина у тому суспільстві, яку посаду обіймає, якого визнання добилася.

Скоріше, навпаки: внутрішнє є витоком того, у який спосіб людина долає свій життєвий шлях, на якій сходинці зростання своєї свідомості знаходиться. Так, ті, що стоять на першому ступені, воліють жити у сталій, захищеній системі, де не відбувається якихось змін, що потребують від кожного нових зусиль. Цих людей можна назвати людьми схеми, які зовсім не воліють торкатися хвиль зовнішнього бурхливого життя.

На другому щаблі стоять люди, які внутрішньо вже готові до сприйняття того чи іншого вчення, що дозволяє їм зробити дотик до світу невимовного. Це люди, схильні до релігійних вірувань. Саме там вони знаходять силу та насагу у подоланні свого життєвого шляху.

На третій сходинці стоять ті, хто вже готовий сприймати декілька різних вчень, розуміючи їхній єдиний виток, вільно переходячи від одного до іншого, обираючи їх за своїми уподобаннями. Це люди пошуку, на виклик життя вони відповідають гнучкістю та загартованістю своєї волі. Жити для них - означає виживати в будь-яких умовах.

Четверту сходинку займають люди, розвиненість внутрішнього світу яких дозволяє їм осягнути внутрішню глибинну сутність всякого езотеричного вчення. У житті це мудрі люди, провідці, знахарі, правителі соломоногого типу. У сучасному суспільстві це люди з неоціненою якістю душі. Загалом, це великі генії свого часу, ідеї та твори яких будуть оцінені лише через багато років після них. Тому вони стають невідомими шукачами істини, антропологами, розвідниками нових континентів та тасмниць землі, що йдуть від давніх часів.

На п'ятій сходинці стоять ті, хто у своєму житті виконав своє головне завдання і мета їхнього реінкарнаційного циклу досягнута. У житті це пілігрими, пустельники, які прагнуть жити відокремлено від суспільства, створюючи нові соціуми на манер Існующих на сьогодні ашрамів, заснованих на тому чи іншому езотеричному вченні.

Шостий рівень займають ті, хто вже опанував Знання у повній мірі. Вони виступають у житті провідниками, своєрідними оберегами людського життя. Саме через них прості люди мають змогу доторкнутися до тих Істин, що лежать в основі побудови світу, і в свою чергу, істини 'мають змогу через них пролитися у людське життя.

І нарешті сьома сходинка - її займають ті, хто вже народився з пробудженою свідомістю. Вони стають живим мостом між світом невимовного і тим, у якому живуть прості люди. Це Великі Вчителі людства. Декількох з них ми знаємо, це Гаутама Будда, Ісус із Назарета, пророк Магомет, тобто ті люди, які стоять біля витоків великих релігійних культів, пануючих сьогодні на землі.

Існующі сьогодні різні форми побудови суспільного життя мають відповідність тій чи іншій набутій якості людини, що були описані вище.